

ΕΛΛΑΣ

Έτος 6ον Ἀριθ. 409

Διευθυντής: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἀθήναι.— Πέμπτη 24 Ἰανουαρίου 1913

ΕΘΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἡ γαλανόλευκή μας ὑψώνεται διὰ πρώτην φοράν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ φρουρίου τῆς Χίου.

ΑΠΑΡΧΗ ΛΥΣΕΩΣ

Μεθ' ὅλας τὰς παρὰ τῇ Πύλῃ συνστάσεις τῶν Πρεσβυτέρων τῶν Δυνάμεων, ὅπως αὕτη προσπάθησιν ἔστω καὶ τὴν τελευταίαν στιγμήν ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐχθροπραξιών, τίποτε μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν μᾶς δίδει παρομοίαν ἐλπίδα. Ἐν ᾧ μάλιστα, κατόπιν τῆς ἐν μέρει ὑποχωρητικότητος τῆς Βουλγαρίας εἰς τὸ ζήτημα τῆς Ἀνδριανουπόλεως, ἀποδεχθείσης ὅπως, ἐν περιπτώσει ἐκχωρήσεως τῆς πόλεως ταύτης ἀπὸ μέρους τῆς Τουρκίας εἰς τοὺς συμμάχους, διορισθῇ ἐν αὐτῇ διοικητικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χαλφρον, τὰ πράγματα ἐφάνησαν πρὸς στιγμήν αἰσιώτερα, αἰφνίς τὸ φωνήεν τῆς Διπλωματίας μᾶς ἀνιψήσεν ἡχοὺς ἀνάρθρους. Τὴν παραφρονίαν ταύτην ἐπέτεινε καὶ ἀπαισιόδοξον ἄρδρον τῶν «Ταίμας» τοῦ Λονδίνου, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐκφράζον τὸν φόβον τῶν μήπως ἡ οὐδετερότης τῶν Ἀνάρμων δὲν διατηρηθῇ ἐπὶ πολὺ καὶ μήπως δὲν κατορθωθῇ μέχρι τέλους ὁ ἐντοπισμὸς τῆς συρράξεως. Ἐν τούτοις κανεὶς δὲν δύναται ἀδόλυν ν' ἀποφανθῇ ποίαν τροπὴν μέλλῃ νὰ λάβῃ ἡ κατάστασις. Μέχρι σήμερον τὸ μόνον φωτεινὸν σημεῖον, τὸ ὁποῖον παραμένει διὰ τὴν Ἑλλάδα, εἶνε ἡ συνέντευξις, τὴν ὅποیان ἔδωσαν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Βουλγαρικῆς ἀποστολῆς κ. Δάνεφ εἰς τὸν Παρισινὸν «Χρόνον», εἰς τὴν ὅποیان ἰδιαίτερα τονίζει, ὅτι μεταξὺ Βουλγαρίας καὶ Ἑλλάδος ἐπὶ στενὴ συνεννόησις ἐφ' ὅλων τῶν ἐκκεντρωμένων ζητημάτων. Ἐπιστρέφον ὅθεν μετ' ὀλίγον ὁ κ. Βενιζέλος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐὰν δὲν φέρῃ μαζί του τὴν εἰρήνην, φέρῃ ὅμως τὴν ἐγγύησιν, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς Θεσσαλονίκης ἐλύθη ὁριστικῶς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν Ἑλληνοβουλγαρικὴν αὐτὴν συνεννόησιν χαίρετιζομεν ὡς ἀπαρχὴν λύσεως ὅλων τῶν ἄλλων ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὴν Ἑλληνικὴν Διπλωματίαν.

Σ. Σ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

— Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἀνεχώρησεν ἐκ Λονδίνου.

— Τὸ δημοβόλιον τοῦ τοῦ ἐκονόνισεν οὕτω, ὥστε νὰ διέλθῃ ἐκ Παρισίων, Βιέννης, Βελιγραδίου καὶ Θεσσαλονίκης.

— Εἰς μουσουλμανὸς ἐξ Ἰωαννίνων διήλθεν ἐκ Θεσσαλονίκης φέρων ἀναφοράν μετ' ὅσων ὑπογραφῶν τοῦ Μουσουλμανικοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως, ἀπευθυνομένην πρὸς τὴν Ὑπ. Πύλιν καὶ ἀνεχώρησε διὰ Κωνσταντινουπόλιν.

— Διὰ τῆς ἀναφοράς ταύτης ὁ μουσουλμανικὸς πληθυσμὸς τῶν Ἰωαννίνων ἤρῳτα τὴν Ὀθωμ. Κυβέρνησιν ἂν σκοπῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ πραγματικῶς τὸν πόλεμον καὶ ἂν ἡ ἀντιτάσις τῶν Ἰωαννίνων δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν πόλιν.

— Προτάσει τοῦ γεν. ἀρχηγοῦ τῶν στρατιῶν Ἡπείρου—Μακεδονίας Α. Υ. Διαδόχου, ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸς ἀπέσπασε μετ' ἀναλόγου ἀριθμοῦ δικαστῶν τὸν Πρόεδρον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν κ. Μανουσόπουλον, ὃς Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν Ἡπείρου.

— Τὸ αὐτὸ συγκροτηθὲν δικαστήριον ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Φιλιππιάδα.

— Κατὰ διαταγὴν τοῦ Γεν. Ἀρχηγοῦ τοῦ στρατοῦ, ἐν πληρῆς χειρουργίᾳ ἐξ 100 κλητῶν καὶ προσωπικοῦ 40 ἀτόμων ὑπὸ τὴν διευ-

θύνειν τοῦ ἀρχιτμήνου χειρουργοῦ κ. Ν. Ἀλεβιζάτου, ἀνεχώρησεν ἐκ Θεσσαλονίκης μεταβαίνον εἰς Πρέβεζαν χάριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ στρατοῦ τῆς Ἡπείρου.

— Ἡ Ρωσικὴ φυλακὴ Χανίων ἀνεχώρησεν ἐκείθεν, διὰ νὰ μὴ μεταβῇ πλέον ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῆς φυλακίδος.

— Ἀπέμεινε μόνῃ ἡ Ἀγγλική.

— Εἰς τὸ κείμενον τῆς Τουρκικῆς ἀπαντήσεως περιέχεται τὸ ἑξῆς περὶ τῶν νήσων.

— Ἡ Ἀυτοκρατορικὴ Κυβέρνησις προάγει νὰ παρατηρήσῃ ὅτι μέρος τῶν νήσων, ἐνεκα τῆς ἀμείνου αὐτῶν γεωγραφίας πρὸς τὸν πορθμὸν τοῦ Ἑλληνοπόντου, εἶνε ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ἀμυναν τῆς πρωτεύουσος.

— Αἱ δὲ ἄλλαι ἀποτελοῦσαι ἀναπόσπαστον μέρος τῶν Ἀσιατικῶν κτήσεις τοῦ Κράτους, εἶνε ἐπίσης ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Μ. Ἀσίας.

— Εἰδ' ἄλλως, ἐπιλέγει, θὰ μετατραποῦν αὐταὶ εἰς ἰσοριθμοὺς ἐστίας ταρχῶν, αἵτινες θὰ ἐπεξείκτεινον τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν ἐπὶ τῶν γεωγραφικῶν παραλίων.

— Ὁ Μέγας Βεζύης εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐπιθυμεῖ τὴν εἰρήνην, καὶ ὡς ἐκ τούτου διέταξε τοὺς ἐν Λονδίνο πληρεξούσιους νὰ φύγουν μόνον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Συμμάχων.

— Εἰς δὲ τὸν στρατὸν τῆς Τσατάλτζας ἔδωκεν ἐπίσης διαταγὴν, ὅπως μὴ ἐπαυλαβῇ τὰς ἐχθροπραξίας πρὶν ὀρχίσουν οἱ Βούλγαροι.

— Ἡ ἐπανάληψις τῶν ἐχθροπραξιῶν ἤρξεν ἀπὸ μέρους τῶν Βουλγάρων.

— Καὶ πρὸς μὲν τῆς Ἀδριανουπόλεως αἱ ἐχθροπραξίαι ἐπανεληλύσαν διὰ σφοδρὰτος κανονοβολισμοῦ κατὰ τὸν πολιορκημένον φρουρίον.

— Εἰς δὲ τὴν γραμμὴν τῆς Τσατάλτζας δι' ἀσχημάτων ἀνιψήσων.

— Ἐπερὶ εἰς 120 Εὐρωπαίους νὰ ἐξέλθουν τῆς πολιορκουμένης Ἀδριανουπόλεως.

— Ἡ ἐν Λονδίνο διάσκεψις τῶν προσβυτέρων συζητήσασα τὸ ζήτημα τοῦ Ἁγίου Ὄρους κατέληξεν εἰς τὴν γνώμην περὶ συστάσεως ἀνεξαρτήτου ἐκκλησιαστικῆς δημοκρατίας μετὰ ἰδίαν διοικητικὴν καὶ δικαστικὴν ἀρχήν, ἐγκαθιστάμενης ὑπὸ τῶν μονῶν.

— Τὸ ὅλον δὲ σύστημα τίθεται ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου.

— Ὁ ἐφορὸς Ἀττικῆς κ. Κουρουνιώτης ὑπέβαλεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας μακρὰν ἐκθεσιν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ ἀνασκαφέντος θολοῦ τοῦ τάφου ἐν Ὁσμάν-ἀγῇ τῆς Πύλου.

— Ἐκ τῆς ἐξηγητικῆς ἐξαιρέσει τρεῖς μεγάλοι ἀμφορεῖς παλαιοῦ μυκηναϊκοῦ οὐθμοῦ καὶ περὶ τὰ 15 ἄλλα μικρὰ μυκηναϊκά ἀγγεῖα.

— Ὁ λιμὴν τῆς Βάρνης ἀπεκλείσθη διὰ τὸ ἐμπόριον ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τρίτης.

— Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τέως Τουρκικοῦ στρατοῦ τοῦ Μοισιστρίου Γκαβὴρ πασῶς μετὰ τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ στρατοῦ τούτου διήλθε τοῦ διαμερίματος τῆς Πρεμετῆς, δέδων προφανῶς πρὸς τὰ Ἰωάννινα.

— Ἐγνώσθη, ὅτι ἡ Βουλγαρία εἶνε πρόθυ-

μος ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν σουλτανικὴν κυριότητα ἐπὶ τῶν ἑσμιῶν καὶ τῶν ἄλλων Τονκ. ἑσμιῶν τῆς Ἀδριανουπόλεως.

— Ἐκ τῆς τριτάτης δὲ ὑποχωρήσεως οὐρ- γεῖ καὶ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ἀντιπροσώπου τοῦ Χαλφρον, διοριζομένου ἐκαστοῦ ἐπὶ τοῦ Σουλτάνου.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥΣ

Εὐρὺς τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἔγινε λόγος διὰ τὴν ἀπόφασιν, ποῦ ἔλαβεν ἡ Κυβέρνησις, νὰ σταλῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ναυμαχίας τὸν θαλασσογράφον Χατζῆν, εἰς τὸν ὅποιον θὰ παρασχεθῶν ὑπὸ τοῦ στολάρχου πᾶσαι αἱ ἀπαιτούμεναι ἐκκολίαι καὶ ἀναγκαῖα τεχνικά πληροφόρησι, γὰρ ν' ἀποθανεῖται μετὰ τὴν δινατὴν ἀρρίβειαν τὴν τελευταίαν γλῶσσαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στόλου ὅπως δὲ πολλὴ ὁρὸς παρατηρήσῃ, ἐνα τοιοῦτον γεγονός, ὅσον μεγάλῃς σημασίας δὲν εἶνε ἀρκετὸν νὰ διανοηθῇ μόνον ἀπὸ τὴν περιγραφικότητα τοῦ ἱστορικοῦ, ἀλλὰ χρειάζεται πρὸς ἐντονωτέρω ἐξέφωσιν καὶ τὸ πινελοῦ τοῦ ζωγράφου, γὰρ νὰ τοῦ δώσῃ μετὰ τὸ χροῖμα καὶ τὴν ἐντυπῶν διὰ τὴν μεγαλοπρεπὴ παρουσίατικότητά αὐτῆς τῆς τῆς πραγματικότητος. Καὶ αὕτη ἡ ἀπὸθερμὸν συγκαταστήσας εὐκαρὴς καὶ οὐσιαστικὴ συγχρόνως ἰδέα, τὴν ἐπιστήμον καὶ καλλιτέχναν ἀρ' αὐτῶν, ἀνεξαρτήτως πάσης νωτέρας ὑποστηρίξεως, καὶ ἐνθαρρύνσεως, νὰ συλλέξουν γλῶσσαν δύο ὥραια ἀνάγκη τοῦ σερμεινοῦ πολέμου νὰ μεταβῶν ἔπειτα ἐπὶ τὰς πῦν εἰς τὰ μέρη τῶν μαχῶν, καὶ ἐν συνδυασμῶν τῶν διηγήσεων τῶν αὐτοπῶν μαρτυρῶν μετὰ τοπογραφικῶν περιβάλλον, νὰ παραδώσων εἰς τὴν αἰωνιότητα ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερας πολεμικῆς εἰκόνης, δημιουργοῦντες οὕτω εἰς ὁρισμένον τοπικὸν χροῖμα καὶ ἀσθητικὴν ζωγραφικὴν ὕψος, ζῶον ἀπὸ κάθε ἀλλοδαπῇ ἐπὶ τῆς, καθαρῶς ἑλληνικὸν πολεμικόν.

Προσθὲς λόγον χάριν ἑνὸς τραυματίου μὲ ἔδωκε μετὰ λίγα λόγια Κωνσταντὴν μὴ ὑπερβολῶς σκαμνιστὴν τοῦ Διαδόχου, ποῦ αὐτὴ καὶ μὴν ἀνταξίως ἐκτελούμενη, ἀρκεῖ νὰ κέρη μὴ μόνον ἑνα ζωγράφον ἐνθ' ἡ μάχη, ἀλλὰ καὶ μὴ μόνον τὰ πολυβόλα καὶ τὰ πυροβόλα ἐσοχαστῶν γύρω τὴν ἀγρίαν συναντίαν τοῦ διέδροι ἄλλοι καὶ τῆς ζωῆς, ἐνθ' ὅλη ἡ περὶ τὰ Γιαννιτῶν ἐκτασις ἐβρόμετο ἀντιχρῶστα φρικασμῶν, πέρα, ἐπάνω οὐ μὴν ἀγριοκοιτοῦνα ἦτο ἐν πλοῖμῳ τὸ καμάρι τοῦ Ἑλλίου καὶ τὸ σφοδρὸ, ὁ Διαδόχος, καὶ ἐνθ' ἡ μὲν τὸ ἐνὰ χεῖρ ἐκτασις, σὺν κάποιᾳ ἀσυνείδητῃ, μὴ ἐξήλθη κορυμνία, μετὰ τὸ ἄλλο ἐστήριξε τὰ πολεμικὰ του γυαλὶ εἰς τὰ μάτια καὶ ποταποκοιτοῦνα μετὰ ἀποπελοιδίωσιν τὴν ἐκτελεῖ τὸν διαιτηγῶν, ποῦ εἶχε δώσῃ εἰς τοὺς διαφόρους σημειοτάχας του.

Τὴν ὑπερβολὴν εἰκὼν γὰρ ἑνα ζωγράφον! Ὁ Μόνος

Ἀνεμῶνες στὸν ἄνεμο

— Ἀρκεῖται μαθητὴν ἑφῆτος παρακολουθεῖν τὰ μαθήματα τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς.

— Κ' εἶται ἐν τὸ μόνον σχολεῖο ποῦ ἔχει ἰσοριθμῶς σχεδὸν μαθητῶν καὶ ἀπὸ τὰ δύο φύλα.

— Ἡ πρόδοσις αὐτῆς τῆς χειραφετήσεως εἶνε ὁποσοδήποτε εὐχάριστη.

— Ὅλο καὶ μᾶς ἐρχονται τραυματῆαι ἐξ Ἡπείρου.

— Πρὸς ἡμέρων τὸ «Ναυπλίου» τῆς εταιρίας Γουδῆ, ἔφερον εἰς Πειραιᾶ περὶ τοὺς 100 τραυματίαι.

— Τὸ νοσοκομεῖον τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἑλλήνων» ἐνοίκιασε καὶ ἄλλας αἰθούσας παρὰ τὴν λεωφόρον Ἀμαλίας πρὸς νοσηλείαν τῶν πληγωμένων.

— Ὁ γνωστός περὶ Πηρὸ Λοττί ἐξέδωκε βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ψυχροαργούσα Τουρκία».

— Εἰς τοῦτο ὁ φιλόστοργος συγγραφεὺς συκοφαντεῖ μετὰ ἀκρίβειας ψευδολογίας τοὺς Ἑλληνας καὶ Σέρβους στρατιώτας.

— Ἀπὸ κάποια ὁρασιότητος καὶ ποιητικῆς περιγραφῆς τοῦ Μπίζαντι, ποῦ ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἐστία» πρὸς ἡμέρας, τῆς κυρίας Ἑλένης Πολιτάκη, ἐμάθαμε πῶς καὶ ἄλλες Ἑλληνίδες εἶνε νοσοκόμεαι μετὰ τὰς πόδας τῶν μαχῶν. Πόσο παρήγορο καὶ πόσο ἐνθουσιαστικὸν εἶνε!

— Αἱ Ἑλληνίδες τώρα περὶ ἄσπρα, ἀτρόμητοι, σὺν ἀντρὶς τρέχουν σὲ ὅλα καὶ γὰρ ὅλα. Στὴν ἀρχὴ, ἂν ἐνθυμίσαιτε, μᾶς ἐφάνετο ἀπίστευτον.

— Καὶ νὰ ποῦ τώρα ἐγίνε πραγματικὸν καὶ ἀληθινόν.

— Ἀκόμα καὶ ἐδὼ στὰς Ἀθήνας στὰ νοσοκομεία ὑπάρχουν κορίτσια ποῦ ἀπὸ τῆς μάχης ὡς τὴν ἄλλην περιποιεῖνται καὶ θεραπεύουν τοὺς πληγωμένους μας.

— Ἡ γυναῖκα κ' αὐτὴ τὴν περίστασι ἔκαμε ὅτι καὶ αὐτὴ μοιροῦσε καὶ ἀκόμα κατὰ πόδα πᾶνον.

— Εἰς τὸν Κινηματογράφον τοῦ Πανελληνίου, ἀληθῶς, βλέπει κανεὶς πρῶτης τάξεως ταινίας.

— Καὶ ἑνὸς ἀνέμου κινηματογράφος θὰ προστεθῇ εἰς τοὺς ἄλλους τρεῖς.

— Ἐλνε τὸ «Πάλας Κινηματολόγος» ἐπὶ τὸν Σταθμόν.

— Κ' εἶται ἀξιάνοστα αἱ θεαματικὰ ἀπολαύσεις.

— Τὸ κτίριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγκατεστάθη, εἶνε ὑπόδειγμα τῶν νεωτέρων Εὐρωπαϊκῶν κινηματογραφικῶν θεατρῶν.

Γιάνκος Ἀρ.

RITORNA VINCITOR

ΤΗΣ ΑΔΑ ΝΕΓΡΙ

«Καὶ τώρα πῆγαινε, εἶπεν ἡ Ζίλδα μετὰ τὴν δολοφονίαν καὶ ἀρμονικῶς... Ἐγὼς νικητὴς καὶ τότε ἡ καρδιά μου, τὴν ὅποیان ἐπιθυμῆς, τὸσον καρὸν, θὰ εἶνε δική σου... πῆγαινε... Πρὶν ὅμως ἀποχωρισθῶμεν, θὰ σοῦ δώσω τὸν ἀρροβῶνα τῆς καρδιάς μου, ἡ ὅποια θὰ μὲν δική σου μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς σου. Ἐάν ὅμως ἡ τύχη μοῦ φυλάττει τὴν πικρὰν δοκιμασίαν νὰ μὴ σὲ ἐπανιδῶ πλέον, τὸ φίλιν μου ἐκείνο θὰ ταφῇ εἰς τὸν τάφον μαζί σου, διότι θὰ εἶνε τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον φίλημα ποῦ θὰ δώσω εἰς τὴν ζωὴν μου! Καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς λέξιν ἀπετίπωσεν ἡ Ζίλδα εἰς τὴν πορείαν τοῦ Ὁσβάλδου τὸ πρῶτον τῆς φιλίας. Πῆγαινε τώρα, ποῦ λέγει καὶ ἐνθυμῶ. Ὁ Ὁσβάλδος μετὰ δακρυσμένα μάτια «θὰ ἐπιστρέψω νικητὴς», εἶπε, γὰρ τὸ θέλει ἐξ ὅλων μου νῆνερο! Δὲν θὰ εἶμαι ὑπερήφανος, διὰ τὰς νίκας μου, Ζίλδα, ἀλλὰ διὰ τὴν κατάρτησιν τῆς καρδιάς σου, ἡ ὅποια θὰ εἶνε ἡ μεγαλειότης νίκης τῆς ζωῆς μου! Ἀέσιος τῆς ἀγάπης σου καὶ συντηγῆς τοῦ λόγου ποῦ σοῦ δίδω! Καὶ δίδοντας πολλὰ φίλια ἐπὶ τὴν Ζίλδαν ἀπεχωρίσθη, ἐνθ' ἐκείνη ἐξηκολούθει νὰ ταῦ ἐπαναλαμβάνει «Σὲ περιμένω νικητὴς» ἐνθυμῶ, Ὁσβάλδος!

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Ζίλδα περνοῦσε ἡμέρα καὶ νύκτα ἀναγνώσκουσα τὰς ἐφημερίδας, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσίευσαν τὰ κατορθώματα καὶ τὰς νίκας τοῦ 14 συντάγματος τῶν Βερσαλιέων εἰς τὴν Τριπολιτίδα.

Μιὰ μέρα, ἐνθ' ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἑκκλησίαν, ὅπου εἶχε μετῆλθ' ἡ γὰρ νὰ παρακαλέσῃ, διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Ὁσβάλδου, εἰς τὴν πλατεῖαν εἰδὲν ἐξερχομένους ἐκ τοῦ κεντρικοῦ πρακτορείου τῶν ἐφημερίδων τοὺς ἐφημερίδο- πόλως, οἱ ὅποιοι ἐφώναζον καὶ κατὰκτις τῆς

ΜΑΚΡΥΝΟΙ ΛΟΓΙΣΜΟΙ

Ἀσμάρας, ἡ σημαία καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ 14 συντάγματος τῶν Βερσαλιέων...

Φωνάζει ἔξω φρενὸν τὸν ἐφημερίδοπώλην, καὶ εἰς τὴν πρῶτην σελίδα ὡς ἐπιγραφὴν ἀναγνώσκει τὸ ὄνομα τοῦ ἡρώος Ὁσβάλδου Τερβάν...

Φωνὴ χαρᾶς ἐξέφην ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ζίλδας, ἡ ὅποια δὲν ἠμπούρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ πλέον τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἄρθρου ἐκείνου ἀπὸ τὴν συγκίνησιν...

Ἐπέστρεψε σὲ τὸ σπίτι τῆς ὅπου ἡ μητέρα τῆς τὴν ἐπεριμένε μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ μετὰ φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς λυγμούς τῆς εἶπε «Ζίλδα μου ὁ Ὁσβάλδος νικητὴς... Μόλις συνήλθε ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἐκείνην ἐντύπωση ἐλαβε τὴν ἐφημερίδα τῆς Ζίλδας καὶ ἀνέγνωσε τὸν ἡρωισμόν τοῦ Ὁσβάλδου, τοὺς τίτλους καὶ τὰς τιμὰς αἱ ὁποῖαι τοῦ ἀνεμνήθησαν ἀπὸ τὸν Βισαίον. Ἡ Ζίλδα ἀνέγνωσεν ἐπανεληλμένος τὸ ἄρθρον ἐκείνο, καὶ ὑπὸ τὰς γλυκαῖς ἐντυπώσεις ἀπεκοιμήθη.

Μετὰ ἀφ' οὗ τῶν τριῶν ἡμέρων ὁ τακτικὸς ταχυδρομὸς ἐνερχόμην εἰς τὸν θυρῶν ἐπιστολὴν προερχομένην ἀπὸ τὴν Τριπολιτίδα. Ἡ Ζίλδα ἐξέλας ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, ἀπὸ ἀνέγνωσε ἀπλῶς τὸν περιεχόμενον, ἐξερράγη εἰς δάκρυα χαρᾶς διὰ τὴν ὑπογραφήν ἡ ὅποια πλέον δὲν ἦτο μόνον Ὁσβάλδος Γερβάν, ἀλλὰ προσετίθει καὶ ὁ βαθμὸς τὸν ἀντιπολοχαρὸς τοῦ 14ου συντάγματος τῶν Βερσαλιέων. Ἡ Ζίλδα παρατηροῦσα μετὰ ὀφθαλμοῦ τὴν δάκρυα καὶ ἐπεφάνετο εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ὁσβάλδου τὴν ὅποیان ἐφύλαττε εἰς τὸ στήθος τῆς ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐφύλαττε καίτοι Ναί, Ὁσβάλδος μου! Ἐλμα διὰ σου! σοὶ τὸ ὀρέξιμα» «Saro tua fe lo giuro».

Ζάκωνθος

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

CHOPIN

Ὁ Chopin ἐγεννήθη πλησίον τῆς Varsovie στὰς 8 Φεβρουαρίου 1810. Ὁ πρῶτος διδάσκαλός του, εἰς ὑπομονητικὸς θαυμαστῆς τῶν ἀριστοτεχνικῶν τοῦ Rach γέρων ποιητῆς ὀνομαζόμενος Zymiy τῇ περὶ τὴν μαθητῶν εἰς τὸ 16ον τῆς ἡλικίας. Προστατευόμενος ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Antoine Rzewski ὁ νέος μουσικὸς εἰσῆλθε εἰς τὸν ἀριστοτεχνικὸν κόσμον, ἐνθα ἔλαβε τοὺς λεπτὸς τρόπους οὗς διέφυλαξε μέχρι τοῦ θανάτου του. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὁσείου τῆς Varsovie, Eisner τὸν ἐμαρτετὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν σύνθεσιν. Τὸ 1829 ἐπαίξει τὸ πρῶτον τὸν concert εἰς Βιέννην. Δύο ἔτη κατόπιν αἱ δυστυχίαι τῆς πατρίδος του τὸν συνεκίνησαν πολλὰ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ κατοικήσῃ εἰς Λονδίνον.

Ὁ Chopin ἐπαίξει διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Παρίσι τοῦ Pleyel τὸν ὄργανον τοῦ πινῶν. Ἡ ρωμαντικὴ καὶ ἀλλοδαπὴ μετὰφρασις τοῦ ἡλικίου μερικῶς ἀνταγωνιστῆς καὶ ἑνα μεγάλον ἀρτίον φανταστικόν. Ὁ Chopin δὲν ἐκτελεῖ παρὰ τὰ ἔργα του, πολυμυκῶς χαρούς, αὐτοσχέδια, χαροῦν, valles, νυκτερινὰ ἔργα, συναυλίας κτλ. Ὅλα καὶ αἱ μελοδία θέλωσι διηχοῦνται ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀκούοντος. Ὁ ρυθμὸς τοῦ Chopin εἶναι πολλὴ τὴν μουσικὴν τῶν Ἀγγέλων. Ὁ Chopin ἦτο πάντοτε φιλοπόνητος. Τὸ 1837 ἡ βγῆσις του ἐφάρει σπουδαίως. Ἡ πάλη τῆς στήθους του ὑπερβάλλει νὰ περῶσιν τὸν χειμῶνα καὶ εἰς τὸ Majorque. Κατὰ τὴν εἰς Παρίσι ἐπιστροφήν του, ὁ Chopin ἐνόησεν ὅτι ἐπαρκεσθῆναι καὶ ἤθελε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἀγῶνιστά του τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν παιδείαν. Ἡ φθίσις ὅμως τὸν κατέβαλε διαρκῶς καὶ οὕτω ἀπέθανε τὴν 17 Ὀκτωβρίου 1849.

Α. Ἀγαθοκλής

ΔΥΟ!

Μεῖναινε δύο! Ποιὸς παρακάτω ἔξερε γὰρ μὰς τί λέει τῆς Μοῖρας τὸ βιβλίον! Ποιὸς πρότος θὲ νὰ πῇ σ' ἀνέλα μέρη. Ποιὸς μόνος του θὰ μὲν ἀπὸ τοὺς δύο.

Ἄν οἱ μαῦροι νὰ ζοῦμε ἀπὸ τοὺς γέρους ἐπρόστασε ἀσχηρὸν δέλημα θεοῦ. Τὸ χεῖρ ὁ ἑνὸς τ' ἄλλου ὡς βασιλὴ τὸ χεῖρ, ὡς νὰ τ' ἀκούσῃ ἀνασθητὸν καὶ κρύο.

Μιὰ τέτοια χάρις—ἂς μὴ γλῆναι—ἀλλ' ἐπὶ τὴν λέρα ποῦ βασιλεὺς μᾶς ἔχει κάμει, εἶνε, ἀδερφε, παρηγορία μεγάλη.

Ἄ! τὴν ἡμέρα ὅπου καὶ τοῦτε πάππ, ἂν ἑνα μόνον δάκρυ ὁ κόσμος βγάλλῃ, τὸ ζωντανόν, δχι τὸν ἄλλο, ὡς κλάψῃ.

Γ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Τυλιγμένος μέσα στὸ μανδύα του ὁ Τοτός, τὸ ἀγαπημένο αὐτοῦ παιδί τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας, μετὰ τὸ περιλάμνο ἀνεβασμένο γὰρ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸ δυνατό κρύο, βασιτώντας μετὰ τὰ ξυλισμένα ἀπὸ τὴν παγωνιά χέρια του τὸ ὅλο του, εἶνε ἀκίνητος διπλοσκόπος τοῦ λόγου του μιὰ ἀσχηρὴ νύκτα στὸ Μπίζαντι.

Τὸν οὐρανὸν πολλὴ συχνὰ διασχίζοντε φοιτητὲς γραμμῆς καὶ κάνοντες νὰ φαίνονται τὰ βαρεῖα μαῦρα σῖννερα ποῦ τὸν σκεπάζουντε, συννοούμενες ἀπὸ βροντῆς ὑπόκοφες, ποῦ λὲς καὶ βγαίνοντε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ σπλάγνα τῆς γῆς. Τὸ χιόνι ἀρχίζει νὰ πέφτῃ σιγὰ σιγὰ, ἔπειτα γρηγορώτερα καὶ στρώνει τὴν γῆ μετὰ ἑνα νυφικό, μετὰ ἑνα ἀγνὸν κατὰλευτο πέλο, ἐνθ' ὁ Τοτός παγωμένος στέκεται στὴ θέσι του.

Βλέπει ποτε τὸ μαῦρο κατάμαυρο οὐρανόν, ποτε τὴ λευκὴ κατάλευκὴ γῆ καὶ ἑνα παρόδοιο αἰσθημα, μιὰ ἀκατανίκητη μελαγχολία τὸν καταλαβαίνει.

Ἀκουμβώντας στὸ ὅλο του μετὰ τὸ κεφάλι σκαμμένο, φαίνεται νὰ συλλογιέται... Ναί, συλλογιέται τὴν Μαίρη του, τὴν ὁμοία του ἀγάπην, ποῦ μόλις ἐδὼ καὶ τρεῖς μῆνες τὴν ἐπανόρευσεν καὶ ποῦ μονάχη τόρρα καθισμένη στὸ σπλάγνισ, τὴ φωνὴ αὐτῆς τῆς ἀγάπης, θὰ ἔχνη δάκρυα καὶ θὰ

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΛΕΝ

Μόλις εκηρύχθη ο πόλεμος κατήλθεν εις την Ελλάδα η Κυρία Λέν με την πρόφασιν να παρακολουθήσῃ τὴν νικηφόρον προέλασιν τοῦ στρατοῦ. Ποία εἶνε ἡ κυρία Λέν; Μὲ δύο

μήνι δὲ οὐκ ὀλίγαι, δημοσιογράφος μὲ δροσερότατον ὕψος περιγραφικόν, τιμὴν τὴν πατρίδα τῆς εἰς τὸ Παρίσι ὅπου μένει. Ὁ ἄνδρας τῆς—ἐνα ξανθὸ παλληκάρι ἀπὸ τῆ Νορμανδίας

Ἡ Ἑλληνὶς κυρία Λέν βαδίζουσα μεταξύ τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν

λόγια: Μία Ἑλληνὶς γεμάτη μεγάλα αἰσθηματικά γὰρ τὴν Πατρίδα τῆς. Ὁραία, κομψή, μινύον, σὰν παριζιάννα τελεία, κρύβει μέσα τῆς ἡφαίστειο ζωὴν καὶ ἐνεργητικότητος. Μορφω-

— ἔγινεν ἀναγκαστικῶς Ἑλλην, ἀπὸ φιλέλληνα ποῦ ἦτο. Πῶς δὲ ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ τέτοια γυναῖκα καὶ νὰ μὴν ἀγαπήσῃ τὴν Πατρίδα τῆς σὰν ἰδική σου;

Τῆς καρδιᾶς ὁ καθρέφτης

— Εἴν' ἀνοιξίς, ἡ ὥρα, ποῦ ἡ πλάσι λένε ξαναγεννιέται, ποῦ ἡ χαρὰ σκορπίζεται, ἡ ζωὴ.

Μὰ ἐγὼ βλέπω παντὸς τὸ θάνατο. Ὁ οὐρανὸς μοῦ φαίνεται θαμπός, σκοτεινισμένος. Ἡ γῆ ὀλόκληρη μοιάζει σὰν κοιμητήρι ἀτέλειστο, ἐρημικό. Κι' ἀπλώνονται ἀπάνω τῆς τάνη τὰ δροσάτα, γὰρ νεκρολούλουδα.

Ἡ βαρεὶά μου διατρεῖ με πνίγει, μοῦ σφίγγει τὴν καρδιά! Ὁ ἥλιος χνύει τὴς ἀγτιδὲς τοῦ γλωμέρι, σὰν καντήλι πελώριο, πένθιμο σὺν ἀέραντο μνημῆ.

Καὶ τὰ γλυκὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν, οἱ ἀμέριμνες παιδιάτικες φωνές, ὁ θόρυβος τῆς βιοπλῆς, ὅλα ἐνωμένα σὲ μιὰ ἀλλόκοτη ἀμονία, φτάνουν σ' ἐμένα σὰν μοιρολόγι θλιβερό, σὰν ἐπικηδεὶα ψαλμοῦ.

Γιατὶ ἡ φύσις τόσο ἀλλάζει;

Γιατ' εἶν' ὁ κόσμος τόσο θλιμμένος;

— Δύστην! Ὁ ἐγωϊσμὸς σὲ πλανεῖ, σὲ τυφλώνει! Βλέπεις παντὸς μελαγχολία. Θαρρεῖς, πὺς ὅλα κλαίει τὸν καὶ σου. Τί εἰ-
— Ὁ φύσις χαρούμενη μένει, δὲν ἀλλάζει. Γέ-
— Ὁ κόσμος ἀνεμπόδιστα τροβαῖ μισροστά
— Ὁ κόσμος ἀνεμπόδιστα τροβαῖ μισροστά
— Ὁ κόσμος ἀνεμπόδιστα τροβαῖ μισροστά

Δὲ φταίει ἡ φύσις, ποῦ τὰ βλέπεις ὅλα μαύρα. Ναί, πιστέψτε τὸ, φταίει ἡ καρδιά σου, φταίει ὁ καθρέφτης τῆς ὁ θολωμένος...

Κρητικοπούλα

Ὁ θάνατος τῆς μάννας

Σκυρμένη μὲ μάτια θολωμένα ἀπ' τὰ πολλὰ δάκρυα, μὲ τὴν μορφὴν πολὺ θλιμμένην, ἀκουμποῦσε τὸ βαρεμένο τῆς κεφάλι, μιὰ μάννα, εἰς τὸ ἕνα χέρι, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐσφίγγε τὴν ξεχαρβαλωμένην καρδιά τῆς, ὡς ἀνὰ στήν ἡμέραν.

Πόσον ἐκίστατο, μὲ τὴν φωνὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ γοργοῦς κτύπου ποῦ ἔκανε καὶ τὴν κρατοῦσε ἀκόμα περὶ σφύρα. Εἶνε ἡμέρας πολλὰς τὴν ποῦ νοιώθει μιὰ ἀτέλειστον ἀγωνία, ἀγωνία ἀπ' ἐκείνης ποῦ μόνο στὸν ὕπνῳ ὁρῶν τοῦ βοῦ τοῦ τῆς μάννας φωνάζουν, καὶς μοναδικῆς, γιατί' ἔχει δύο μῆνες νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ μοναχικό τῆς παιδί τὸ Γεώργιο, ποῦ βρίσκεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός, στὸν πόλεμον, ὁ νοῦς τῆς φέρνει κατὰ ἀπαίσεις καὶ τραυματικὰς σκηνὰς ἀπὸ τὰς μάχας, ποῦ ἀκούει ἀπ' ταῖς ἐφημερίδας νὰ γίνονται ἐκεῖ ἀπάνω, γὰρ τὴν ἀπελευθερώσει τὸν σκλάβον ἀδερφὸν μᾶς, καὶ φανταστικὰ τὴν δοξαζομένην τῆς νὰ πέφτῃ, βρόντος καὶ πυρρῶν ἀπὸ τὸ δρεπάνο τοῦ θρασυτοῦ τὸν παλληκαριῶν καὶ νὰ πεθάνῃ. Τέτοια καὶ θορυβία, ἡ δόξα σκεπτάται καὶ πάλι τὰ ἴδια θυμῶν. Τὸν αὐτὸ τῆς οὔτε καὶ τὸν λογαριασμὸν δὲν γίνετο τῆς οὔτε τὸν σπλάχνον τῆς, οὔτε ἀγνίει τὰ βλέφαρά τῆς νὰ τὰ θωπεύσῃ ὁ ὕπνος. Ταῖς τελευταῖαις μέλαινα τρεῖς μέρες δὲν ἀναπαύθηκε πάλιν ποῦ μὴ ἐλαφρὰ ἐξαντλήθηκε ἰκανὴ νὰ τὴν καταρρίψῃ.

Ἐβλεπε τὸ φῶς ἡ τετάρτη κρίσιμος γὰρ τὴν καὶ μὴν μάννα ἡμέρα σταν πρωτὸ-πρωτὸ ἡ κέρη τῆς γεινίαςας, ποῦ τῆς ἔλεγε τακτικά τὰ νῆα, μὲ τὴν ἐφημερίδα σὺν χέρι τῆς διδόντας τὰς ἀπώλειαν τοῦ πολέμου, χωρὶς δὲ καμμιὰ προφύ-

Πρὸ δύο σχεδὸν ἐτῶν—ὅλοι τὴν ἐνθουσιασμοῦ καὶ δόξαι οἱ λόγοι ἐγνώριον διὰ ποῦ φέραν τὴν νεορὰν συμπατριώτισσαν, ἡ αὐτὴ ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ γνωρίσῃ διὰ διαλέξεων εἰς τὴν Εὐρώπῃ τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν. Αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνειρόν τῆς. Ὅσον δυσκολοκατόρθωτον, ἀλλὰ εὐγενὲς καὶ οὐσιαστικῶς ἐθνικόν.

Ὅταν μὲ τὴν ἐναρξίν τοῦ πολέμου ἐνεργήσῃ πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας, γλαυκὰ καὶ αἰσὶ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐκστρατείαν, ὅλοι ἐγελάσαμε μὲ τὴν τολμήν τῆς. Πῶς δὲ ἦτο δυνατόν μιὰ λεητοκαμένην ναικοῦλα νὰ ἀνδρῇ εἰς τὰς τόσας κακοῦρας τῆς ἐκστρατείας. Αἰφνὴς ἐπαυλῶν οἱ ποῦ τοι πολεμικοὶ ἀνταποκρίναι ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ μᾶς εἶπον ὅτι ἡ κυρία Λέν μὲ τὴν ἄνδρα τῆς ὑπερέβησαν ὅλους εἰς ἀντοχὴν καὶ τερπὴν καὶ αὐταπάγησιν.

Ἡ κυρία Λέν ἐπέπαισεν, ἐδίδρασκον, ἐκινῶν εἰς τὴν ὕψιστον, ἐταλαιπωρήθη ὅπως καὶ στρατὸς μᾶς, ἀλλὰ κινῶν ὡς ν' ἀσπασίῃ εἰς τὴν Illustration τῶν Παρισίων πρώτης τάξεως πολεμικῆς περιγραφῆς, αἱ ὁποῖαι μεταφράσθησαν καὶ ἀπὸ τὰς ἐλληνικὰς ἐφημερίδας.

Τώρα εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἑπτανήσον καὶ μὲ ἐτοιμάζει, μὲ ὑσιαν ἴσως τῆς ὑγείας τῆς ὅλας ὥραις ἐκπλήττει.

Ἡ εἰκὼν τὴν ὁποῖαν δημοσιεύει σήμερον ἡ Ἑλλάς εἶνε ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν καὶ ἀντικεῖ τὴν κυρία Λέν μεταξύ τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν. Ἐλπίζομεν εἰς ἄλλο φύλλον νὰ δώσωμεν ξεχωριστὰ τὴν εἰκὼν τῆς θαυμάσιου πατριώτισσας ποῦ ἀεῖται ὅχι μόνον τὴν ἀντοχὴν ὅλων μᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία διὰ τὴν βόλῃν ὅτι ἐν καιρῷ θὰ ἀποδοθῇ εἰς αὐτὴν καὶ τὸν σὺγγόν τῆς τὴν ἀρετὴν αὐτῆς ἀμοιβήν.

Πελαγός

λαξὶ καὶ σπεύδουσα ξεφώνησε εἰς τὸν καταλιν τὸν φωνημένον τὸν ὄνομα τοῦ γιοῦ τῆς. Ἀλλὰ μόνον ἡ κέρη δὲν πρόλαβε οὔτε νὰ τῆς πῇ μὴ λέξῃ γὰρ παρηγοριά. Ἐκρίνετο στὴ θέσι τῆς γυναικὸς.

Ὅμως ὁ Γεώργιος τῆς δὲν ἐπαύετο τίποτε, ἦτοι καὶ εἰς καλὰ, πολεμικῶντας μ' ἐνθουσιασμόν, χωρὶς ἀντάρας πάντα νικητῆς. Ἀπλῶς—τὶ καὶ σὺμπτωσι—ἕνας ἄλλος συννημὸς τοῦ ἀνταρτοῦ καὶ ἐννομιῶν πῶς ἦσαν αὐτῆς.

Πόσον ἐκίστατο, μὲ τὴν φωνὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ γοργοῦς κτύπου ποῦ ἔκανε καὶ τὴν κρατοῦσε ἀκόμα περὶ σφύρα. Εἶνε ἡμέρας πολλὰς τὴν ποῦ νοιώθει μιὰ ἀτέλειστον ἀγωνία, ἀγωνία ἀπ' ἐκείνης ποῦ μόνο στὸν ὕπνῳ ὁρῶν τοῦ βοῦ τοῦ τῆς μάννας φωνάζουν, καὶς μοναδικῆς, γιατί' ἔχει δύο μῆνες νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ μοναχικό τῆς παιδί τὸ Γεώργιο, ποῦ βρίσκεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός, στὸν πόλεμον, ὁ νοῦς τῆς φέρνει κατὰ ἀπαίσεις καὶ τραυματικὰς σκηνὰς ἀπὸ τὰς μάχας, ποῦ ἀκούει ἀπ' ταῖς ἐφημερίδας νὰ γίνονται ἐκεῖ ἀπάνω, γὰρ τὴν ἀπελευθερώσει τὸν σκλάβον ἀδερφὸν μᾶς, καὶ φανταστικὰ τὴν δοξαζομένην τῆς νὰ πέφτῃ, βρόντος καὶ πυρρῶν ἀπὸ τὸ δρεπάνο τοῦ θρασυτοῦ τὸν παλληκαριῶν καὶ νὰ πεθάνῃ. Τέτοια καὶ θορυβία, ἡ δόξα σκεπτάται καὶ πάλι τὰ ἴδια θυμῶν. Τὸν αὐτὸ τῆς οὔτε καὶ τὸν λογαριασμὸν δὲν γίνετο τῆς οὔτε τὸν σπλάχνον τῆς, οὔτε ἀγνίει τὰ βλέφαρά τῆς νὰ τὰ θωπεύσῃ ὁ ὕπνος. Ταῖς τελευταῖαις μέλαινα τρεῖς μέρες δὲν ἀναπαύθηκε πάλιν ποῦ μὴ ἐλαφρὰ ἐξαντλήθηκε ἰκανὴ νὰ τὴν καταρρίψῃ.

Ἐβλεπε τὸ φῶς ἡ τετάρτη κρίσιμος γὰρ τὴν καὶ μὴν μάννα ἡμέρα σταν πρωτὸ-πρωτὸ ἡ κέρη τῆς γεινίαςας, ποῦ τῆς ἔλεγε τακτικά τὰ νῆα, μὲ τὴν ἐφημερίδα σὺν χέρι τῆς διδόντας τὰς ἀπώλειαν τοῦ πολέμου, χωρὶς δὲ καμμιὰ προφύ-

— Ὁ κόσμος ἀνεμπόδιστα τροβαῖ μισροστά
— Ὁ κόσμος ἀνεμπόδιστα τροβαῖ μισροστά
— Ὁ κόσμος ἀνεμπόδιστα τροβαῖ μισροστά

Ἀρχαὶ καὶ Παροιμίαι
(τοῦ δήμου Γλυφίας)

- 1) Στρατὸς βελόνι γύρευε μέσα 'στὸν ἀγρὸν, κι' ἄλλος κουφὸς τοῦ ἔλεγε αὐτοῦ βροντῇ ἀγρῷ.
- 2) Ὁ καλὸς καλὸ δὲν εἶναι.
- 3) Ἡ τσεκουριά ἐγινε, ὁ κακὸς λόγος δὲν γινίετο.
- 4) Νὰ κοιμᾷ καὶ δὲς μου φῆμα.
- 5) Εἰς τὰ νῆα ποῦ 'ν τὰ φρένα; κ' εἰς τὰ φρένα ποῦ 'ν τὰ νῆα;
- 6) Δὲν ἔχομε τσιμπλομάτα, θέλωμε καὶ μαρμαράτα.
- 7) Θὰ βρέξῃς πόδια νὰ φῆς ἄρα.
- 8) Δὲν πνίγῃ γὰρ εἶναι.
- 9) Καλὸς νέος, καλὸς γέρος.
- 10) Ζῆς μαῦρος μου νὰ φῆς τριφύλλι.
- 11) Γυρίσει 'στὴν γῆν κατὰ 'στὸ μῖλο.
- 12) Ἡ γούλη βουλιάζει καράβια.
- 13) Ἀπὸ τὴν λεχθὸν, κ' ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα, τὸ παιδί.
- 14) Γῆρα νὰ μὴν εἰπῇς τίποτα 'τ' ἀφέντῃ, κ' ἂν δὲν εἰπῇ γῶν, τὸ λέει τὸ κέρατο ποῦ λείπει.

Δημ. Κοκλάνης

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΟΥΣΙΑ

18 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τὴν ἰδίαν δὲ στιγμὴν ἕνας ἀπὸ τοὺς τοῖχους τῆς αἰθούσης ὑπερβήθη, ἀποκαλύψας τοιοῦτοτρόπος μαγικὸν καὶ ἀπερίγραπτον θέαμα.

Ἐντὸς θαλάμου πλήρους ἀνθέων ὁραῖον ὁμοῦτο περιζήσους θρόνος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο μιὰ γυνὴ τοσοῦτον ἑξαιτίας καλλονῆς, ὥστε δὲ ἐπιστεῖνε τις, ὅτι ἦτο ἡ ἰδία Ἀφροδίτη.

Τὸ ἔκτατον σῶμα τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἡ ὁποία ἦτο περιεσπασμένη περὶ τὴν ὀσφύν, ἔω-
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα
— Ἐν μέρει τὸν περιεκυκλῶντον τὸν ἀσπαστῆρα

Πραγματικῶς τὸ εὐαγγέλιον εὐρίσκειτο ἀκριβὲς εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ὥραια γυναῖκα εἶχε παρατηρηθῇ ἀφήρυσσα ἀντικείμενον τι.

Ἐλαβεν εἰς τὰς χεῖρας ὁ Μαργαρίτος τὸ εὐαγγέλιον καὶ ἀμέσως παρατήρησεν αὐτὸ, τὸ ἐπαναγῆκε κατόπιν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ Μαργαρίτος ἦτο ἀφηρημένος. Ὁποῖαν εἶχεν ἰδὴ ἀκτινοβολοῦσαν ἐκ τοῦ περιζήσους θρόνου τῆς, τοῦ εἶχεν ἀφαιρέσει πᾶσαν ἄλλην σκέψιν.

Τὸ ὄνομα τῆς ὥρας γυναικὸς

— Ποία εἶνε λοιπὸν ἡ γυναῖκα αὕτη, ἡ ὁποία καὶ πάλιν μετ' ὀλίγων ὁ Γουῆς, θέλω νὰ τὴν γνωρίσω διὰ τῆς προσφύρας τὴν εἰς τὴν καλλονὴν τῆς ὀφειλομένην λατρείαν.

Μαργαρίτε, ἀπὸ τῆς σφοδρῆς ὁ καρδινάλιος, εἰμαι βεβαίως ὅτι ἡ γυναῖκα αὕτη θὰ θεωρηθῇ μεγάλην εὐτυχίαν νάναγωνοῖς τὸν ἐπιφανέστερον τῶν ἐγγενῶν τῆς Ρώμης. Μόλις φύγετε θὰ τὴν ἐρωτήσω καὶ αὐτὸν ἐλπίσω νὰ γίνῃ ἡ γνωριμία.

— Ἀλλὰ ποία εἶνε; πῶς ὀνομάζεται;

— Ὅτι ἔχετε ἀκούσει βεβαίως νὰ ὁμιλοῦν διὰ τὴν περιήρητον Λεοβίαν Μάρθα, ἡ ὁποία κατεβύβωσε διὰ τῆς καλλονῆς τῆς ὅλους τοὺς εὐγενεῖς μᾶς χωρὶς κανεὶς εἰς αὐτῶν νὰ δύναιται νὰ κανηθῇ, ὅτι κατόρθωσε νὰ προσελκύσῃ τὸν ἑρῶτα. Αὐτὴν λοιπὸν τὴν Λεοβίαν Μάρθαν εἶδατε προσηγομένως νὰ κάθηται ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ θρόνου.

— Καὶ πῶς ἐρῶτῃ ἐδῶ ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία σὲν ὁ μαργαρίτης.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἔφερεν εἰς δύσκολον ὁποδοῖον τὴν τὸν καρδινάλιον, ὅστις ξεροκαταπίνον ἀνέστη:

— Μὰ... ἔχετε εἶναι πολὺ εὐσεβής... Ἐγὼ λοιπὸν, ἐπειδὴ ἠθέλη νὰ σὺς παρασχω μίαν ἐκπληξὴν κατὰ τὸ γένει, τὴν παρεκάλεσε νὰ δεχθῇ νὰ μᾶς κομίσῃ αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιον. Τὴν παρέστη ὅτι ὁ Θεὸς θὰ νῆμασταιτο πολὺ ἐάν τὸ ἔκαμινεν αὐτό... Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐρεσε πολλὰς δυσκολίας νὰ δεχθῇ... Χάρις ὅμως εἰς ἐνα συγχωροχῆρι νὰ τὴν ὁμοιοποιήσῃ τὴν ὁποῖαν ἀνέστη, ἐπειδὴ ἐπὶ τέλος.

Σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετὰ τοῦ καρδινάλιου καὶ τοῦ μαργαρίτου, ὅστις ἠρώτησε εἰς τὴν φωνάκα τὴν διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διακυλοῦσαν αὐτὴν.

— Ὅταν αὐτὸν θὰ ἡμποροῦν νὰ τὴν γνωρίσω; ἠρώτησεν ὁ μαργαρίτης ἀναχωρῶν μετὰ παρελευσιν ὀλίγης ὥρας.

— Ναί! Νὰ ἐλθῇ τὴν ἰδίαν ὥραν! Αὐτὴν τῆσεν ὁ καρδινάλιος.

Ὁ Μαργαρίτος ἐρωτεῖται

ALPHONSE DAUDET

Ο ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ

Α

Τὸ σὺνταγμα πολεμοῦσε ἐπάνω σ' ἓνα κατ' ἄπορ σὺνδρομόν, καὶ τὸ εἶχε σημάδι ὅλον τὸ πολεμικὸν στρατεύμα συμπετυνωμένον ἀντικρὺ, κάτω ἀπὸ τὸ δάσος. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐφώναζαν «πρυγγὸν...», ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤθελε νάκουσθαι καὶ τὸ ὑπερήφανον σὺνταγμα ἐστέκετο ὄρθιον, πυκνωμένον γύρω γύρω στὴ σημαία του.

Στὸν μεγάλον ἐκείνον ὄρθιον τὸ ἥλιον ποὺ ἐκασίλευε, ἡ ἀνθρωπίνη ἐκείνη μάζα βασιτισμένη, σκεπασμένη μ' ἓνα σκοτεινὸ καπνὸ, εἶχε τὴν δὴν κοπαδιὰ, τὸ ὅποιον εἰς τὸν πρῶτον ἀνεμοστρόβιλον εἰς τὴν πεδιάδα, καταλαμβάνεται ἀπὸ φεβερὰν τροχάγην. Αὐτὴ ὡς βροχὴ ἐπιπύον αἱ ἀνιμνέται βροαὶ ἐπάνω σ' ἐκείνον τὸν κατ' ἄπορ.

Τίποτε ἄλλο δὲν ἤκουστο ἀπὸ τὸν κρότον τῶν πυροβόλων, τὸν κρότον ποὺ ἐκαμναι ἡ ὀδὸς καὶ ἡ ἀφάρες, αἱ ὁποῖαι πέφτοντας ἀπὸ τῆς μίας ἀκρῆς εἰς τὴν ἄλλην ἐοῦριζον ὡς τεταμμένα χροδαὶ ἀπαισίου ὄργανου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἡ σημαία ἡ ὁποία ἐστέκετο ὄρθια ὑπερῶν τῶν κεφαλῶν ἐβυθίζετο εἰς τὸν καπνόν, ριπιδιμένη ὑπὸ τὸν πνοὴν τοῦ ἀέρος, διασχισμένη ὑπὸ βροχῆς μύδρων.

Τότε μία φωνὴ ἤκουστο βαρεῖα καὶ ὑπερήφανος ὑψηλὴ ὑπερῶν τοῦ κρότου τῶν πυροβόλων τὸν στεναγμὸν καὶ τὸν ἄρῶν τῶν τραυματιῶν:

«Στὴν σημαία, παιδιά, στὴ σημαία!...» Εἰς τὴν στιγμὴν κάποιος ἀξιωματικὸς ἐρίπτετο ἀμυδρὸς ὡς σκιά μέσα στὴν κόκκινη ἐκείνη καταχνιά καὶ ἡ σημαία, πάλιν ζωηρὰ, ἐστέκετο ἀκίνητος ὑπερῶν τῆς μάχης.

Εἴκοσι δύο φορές ἔπεςε!... Εἴκοσι δύο φορές τὸ κοντάρι τῆς, χλιαρὸ ἀκόμη, ἔφυγε ἀπὸ τὸ χερὶ ἐνός ποῦ ψυχρομάχου, καὶ ἔπεςε, γιὰ νὰ ἀναστηλῇ ἐν νέου. Ὅταν δὲ κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὅσοι ἔμενον ἐκ τοῦ σὺνταγματος (μὲν μὴ μὴ βρᾶς ἀνθρώπων) ἐβρύσαν τὸν τελευταῖον πυροβολισμὸν καὶ ἐπιστοχόνησαν, ἡ σημαία δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο, παρὰ ἓνα κορμὴ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ λοχίου Ὀρντοῦ, τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου σημαιοφόρου τῆς ἡμέρας.

Β

Αὐτὸς ὁ λοχίας Ὀρντοῦς ἦτο ἓνα παλῆρό ῥωὸ μὲ τρεῖς ἄσους, μὲν γινωσκὼν νὰ γράψῃ τὸ νομικὸν του, καὶ εἶχε ἐξοδεύσῃ εἴκοσι χρόνιά διὰ νὰ κερδίῃ τὰ γαλάνια τοῦ ὑπαξιωματικοῦ. Ὅλαι αἱ ἀβελήσιες τῶν παιδιῶν, ὅλη ἡ κουταμάρα στρατιῶν, ἐφαίνοντο μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ χαμηλὸ καὶ εὐστοχο πρόσωπον. Ἐκτὸς ὅμως τοῦτου ἦτο καὶ ὀλίγον βραδυλόγιστος, ἀλλὰ διὰ νὰ γείνη κανεὶς σημαιοφόρος δὲν ἀπαιτεῖται καὶ εὐλογητό. Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν τῆς μάχης ὁ σὺνταγματάρχης τοῦ τοῦ εἶπε:

«ἔχεις τὴν σημαία γυναικὸς μου; φύλαξέ την λοιπόν».

Καὶ ἐπάνω στὸν πτωχικὸν του μανδύαν ἡ κάπηλος τοῦ στρατοῦ, ἐκέντησεν ἀμέσως ἓνα χρυσὸ γαλόνι ὑπολογιστοῦ.

Αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη μεγαλοφροσύνη τῆς ταπεινῆς ἐκείνης ζωῆς.

Εἰς τὴν στιγμὴν τὸ σῶμα τοῦ παλαιοῦ στρατιώτου ἀνεστηλῶν τὸ πτωχικὸν ἐκεῖνο πλᾶσμα ποῦ ἦτο συνεισπρόσβον νὰ βαλῇ γυμνὸν, μὲ τὰ μάτια κάτω, εἶχε ἀπὸ τῶρα ὑπερήφανον ὄψιν, μὲ τὸ βλέμμα πάντοτε ῥηλὰ, ἀνενζών τὸ πᾶντο ἐκεῖνο κορμὴ, τὸ ὅποιον ἐκράτει στὰ χέρια του ἴσα, ψηλά, πολὺ ψηλά, ὑπερῶν τοῦ θανάτου, τῆς προδοσίας, τῆς φυγῆς.

Ποτὲ δὲν ἦτο ἀνθρώπος τόσο εὐτυχής, ὅσον ἦτο ὁ Ὀρντοῦς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μαχῶν, ὅταν κρατοῦσε μὲ τὰ δύο χέρια του, τὸ κοντάρι στερεωμένον στὴ δερμάτινη θήκη.

Δὲν ἐμιλόυσε. Δὲν ἐκίνητο.

Σοβαρὸς ὡς ἱερὸς, θὰ ἔλεγε τις ὅτι κρατοῦσε κατὰ τι ἱερὸν!

Ὅλη ἡ ζωὴ του ὅλη ἡ δύναμις του, ἦτο εἰς τὰ δάκτυλά του, τὰ σφιγγόμενα τὸ ὄρατο καὶ χρυσοκέντητο κορμὴ, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἐπαινοῦσαν ἡ σφαίρες καὶ εἰς τὰ γυμνά μὲ πρόκλησι μάτια του ποῦ ἐβλεπον ζωηρὰ καὶ ἀκίνητα μ' ἓνα τρῶπο ποῦ ἔλεγε: «Δοκιμάστε λοιπὸν νὰ μοῦ τὴν πάρτετε!...» Κανεὶς δὲν ἐδοκίμασε, οὐδ' αὐτὸς ὁ θάνατος!

Μετά τὸ Μπορνὸ, μετὰ τὴν Γραβέλοντα, τὰς πλεόν φονικὰς μάχας, ἡ σημαία ἔφυγε ἀπὸ παντοῦ κομματιασμένη, τρυπημένη διαφανὴς ἀπὸ

τὰς πληγὰς· ἀλλ' ὁ φέρων αὐτὴν πάντοτε ἦτο ὁ γέρον Ὀρντοῦς...

Γ

...Σεπτέμβριος. Ὁ στρατὸς ἀπεκλείσθη εἰς τὸ Μῆτς. Κατὰ τὸν μακρὸν ἐκείνον ἀποκλεισμόν, ἐντὸς τοῦ πηλοῦ ἐνθ' ἃ κανόνια ἐκοῦριζαν, ὅπου οἱ πρῶτοι στρατοὶ τοῦ κόσμου, ἀπολέσαντας τὸ θάρρος τὸν ἔνεκα ἐλλείψεως τροφῶν, ἔνεκα ἀδρανείας ἀπέθησκον ἀπὸ πυρετοῦ καὶ κούρασιν εἰς τὰ πύδια τῶν πυρῶν τῶν, καὶ καθ' ὅν οἱ ἀρχηγοὶ εἶχον ἀπολέσει: κάθε ἐλπίδα, μόνον ὁ Ὀρντοῦς ἤλπιζε!

Τὸ τρίχρονον ἐκείνο τοῦ ἐφαίνετο ἀντάξιον πάντων, καὶ ἐνδὲρ τὸ ἡσθάνοντο πλησίον του, ἐνόμιζεν ὅτι οὐδὲν εἶχε ἀπολεσθῇ.

Δυστυχῶς, ἐπειδὴ δὲν ἐπολέμουν πλέον, ὁ σὺνταγματάρχης ἐφύλαττε τὴν σημαίαν πλησίον του εἰς ἓν προάστειον τοῦ Μῆτς. Ὁ γενναῖος ὅμως Ὀρντοῦς ἦτο σχεδὸν ὡς μητέρα ἔχουσα τὸ τέκνον τῆς εἰς παραμύθιον. Διαρκῶς ἐσκέπτετο δι' αὐτήν. Τότε δόσαν καταλαμβάνετο ὑπὸ πλῆξεως ἔτρεχε εἰς τὸ Μῆτς, καὶ ἐπειδὴ πάντοτε τὴν ἔβλεπε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, πολὺ ἥσυχος παρὰ τὴν συνήθειάν του ἐπιστρεφε μὲ θάρρος καὶ ὑπομονήν, σκεπτόμενος κάτω ἀπὸ τὴν διάβροχον σκηνὴν του, θνείρα πολέμιον, ἐμπροσθοπορεύων, μὲ τὰ τρία χρώματα κυριαρχεῖντα ὑπερηφάνως ἐπὶ τῶν προσωπίκων κακοκαριῶν...

Μία ὅμως ἡμερησία διατάζει τοῦ στρατάρχου Βαζαῖν διέλυσεν τὰ θνείρά του. Μίαν πρωΐαν ὁ Ὀρντοῦς ἐξέπνευσεν καὶ βέβαιε ὅλο τὸ στρατεύμα δυσχερῆς, τοὺς στρατιώτας καὶ ὁμάδας, πολὺ ἐρεθισμένους, μὲ τοὺς χρόνους τεταμένους πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος τῆς πόλεως ὡς νὰ ἤθελον νὰ ὑποδείξουν ἓνα ἐνοχόν.

Ἐφώναζαν: «Νὰ τὸν συλλάβωμεν!...» Ἀς τὸν τουφεκίσωμεν!... Καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοὺς ἀφῆγον νὰ φωνάζουν. Ἐδούλινον ὄχρῳ, μὲ γυρτὰ τὰ κεφάλια τῶν ὡς νὰ ἐντρέποντο τοὺς στρατιώτας τῶν.

Ἦτο αἰσχρὸν πράγματι. Εἶχον πρὸ ὀλίγου διατάσει: ἐκείτον πηνίαν χιλιάδας στρατοῦ καλῶς ὀπλισμένον, ἐρωστο ἀκόμη, τὴν διαταγὴν τοῦ στρατάρχου, ὁ ὅποιος περὶ τοὺς αὐτοὺς εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀνὸν μάχης.

— Καὶ ἡ σημαία; ἡρώτησε ὁ Ὀρντοῦς κατὰ τὰς ὁδοὺς.

Ἦ σημαία εἶχον παραδοθῇ μαζὺ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ ὅπλα κλπ.

«Ποῦ νὰ τοὺς πάρῃ ἡ βροντὴ!» ἐτραυλίσεν ὁ δυστυχὴς σημαιοφόρος, «δὲν θὰ ἔχουν ποτὲ τὴν ἰδικήν μου» καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως.

Δ

Καὶ ἐκεῖ ἦτο μεγάλη κίνησις. Ἐθνοφύλακες, ἀνθρωποὶ τῆς μέσης τάξεως, ἐφώναζαν, ἦσαν εἰς κίνησιν. Ἐπιτροπὰς προέβουσαν ῥίγας διήρχοντο μεταβαίνουσαι εἰς τὸν στρατορχεῖον. Ὁ Ὀρντοῦς ὅμως ὅσον ἀπορᾶ αὐτὸν, δὲν ἔβλεπε, δὲν ἤκουε τίποτε. Ἀλλ' ἀνέβαινε τὴν ὁδὸν τοῦ Πρατεῖου παραμύθιον! «Νὰ μοῦ πάρουν τὴν σημαία μου!...» Ἀ θὰ τὸ ἱδοῦμε! Καὶ δύνανται; ἔχουν δικαίωμα; Ἀς δώσω εἰς τοὺς Πρώτους, ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτόν, τὰ χρυσὰ ὀχήματά του γιὰ πᾶντα ποῦ ἔφερε ἀπὸ τὸ Μεσικό! Ἀλλ' αὐτὴ ἀνήκει σέ μένα... Εἶνε ἡ τιμὴ μου. Δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ τὴν ἐγγίσουν!...

Ὅλαι αὐταὶ αἱ φράσεις διενόησαν ἐκ τοῦ ὁσπιατοῦ, ἔνεκα τοῦ δρόμου, ἀλλὰ μέσα του εἶχε τὴν ἰδέαν τοῦ ὁ γέρος! Μίαν ἰδέαν πολὺ ἀποφασιστικὴν. Νὰ πάρῃ τὴν σημαία, νὰ τὴν φέρῃ στὸ μέσον τοῦ σὺνταγματος καὶ νὰ περάσῃ εἰς τὸ κέντρον τῶν Πρώτων μὲ δόσεις ἤθελον νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ὅταν ἐβίβασεν δὲν τὸν ἀφῆκαν σχεδὸν νὰ μῇ μέσα. Ὁ σὺνταγματάρχης μανιόλης καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ ἔλινε... Ἀλλ' ὁ Ὀρντοῦς δὲν ἐνόησε οὕτω.

Ἐφώναζε, ὅθι τὸν στρατιώτη: «Τὴν σημαίαν μου...».

Ἐπὶ τέλους ἓνα παράθυρο ἤνοιξε:

— Σὺ εἶσαι Ὀρντοῦς;

— Μάλιστα σὺνταγματάρχῃ μου, θε...

— Ὅλες ἡ σημαίαι εἶνε εἰς Ἀρσενάλ... δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾶς ἐκεῖ νὰ σοὺ δώσουν μίαν ἀποδείξι...

— Μία ἀποδείξι;... Νὰ τὴν κάμω τί...;

— Διαταγὴ τοῦ στρατάρχου...

— Ἀλλὰ σὺνταγματάρχῃ...

— Φ... Ἐγὼ εἶμαι ἡ εἰρήνη!... καὶ τὸ παρὰ θυρὸ ἐκλείσθη.

Ὁ γέρος Ὀρντοῦς ἐγνώριζε σὺν μεθυσμῶν, «Μία ἀποδείξι... μία ἀποδείξι...» ἐπανέλαβεν μηχανικῶς... Τέλος ἐτάθη πάλιν εἰς ὄρμον μὴ σκεπτόμενος τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι ἡ σημαία εἶνε εἰς Ἀρσενάλ, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπανακτίσῃ μὲ κάθε θυσίαν.

Ε

Αἱ θύραι τῶν Ἀρσενάλ ἦσαν ἀλευθεραὶ διὰ τὴν ἀλευθερίαν διὰ τὸν πρῶτον πολέμου... Εἰσαρχόμενος ὁ γέρος Ὀρντοῦς ἤσταντο ῥίγας. Ὅλοι οἱ ἄλλοι σημαιοφόροι ἦσαν ἐκεῖ, πενήντα ὡς ἑξήντα ἀξιωματικοὶ καταλυπημένοι, συνηγμένοι. Οἱ δὲ ὅποιοι συνυφιστάμενοι παρῆσαν, σιωπῶντες ἀσκητὴ τὴν κεφαλὴν, ἔβλυν εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην πένθιμον ὄψιν.

Καὶ οἱ εἶς θὰ πᾶτε ἔτσι, ὡ ἱερὰ καὶ δοξασιὰ κορμῆ, ἀποκαλύπτοντας τὰς πληγὰς σας σκεπάζοντα λυπηρὰ-λυπηρὰ τὸ λυθίστρων ὡς πτηνὰ ἔχοντα ἀποκοιμισμένας τὰς πτέρυγας διὰ πηγαίνετε μὲ τὴν τροπὴν ποῦ ἔχουν τὰ ἀποκοιμισμένα πρόμαξα· κάθε μὴ ἀπὸ σας δὲ ἀπαιτεῖται λίγο ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

Ὁ ἥλιος τῶν μακρῶν Μῆτς θὰ μὲν εἰς τὰς τρυπημένας πτυχὰς. Μέσα εἰς τὰ σημεῖα τῶν σφαιρῶν, θὰ φυλάττεται τὴν ἐνθιμὴν ἀνθρώπων νεκρῶν, πεσόντων κάτω ἀπὸ τὴν εἰς ῥάκη μεταβληθεῖσαν σημαίαν... «Ὀρντοῦς, εἶνε δική σου. Σὲ φωνάζουν...» πῆγαν νὰ ζήτησης τὴν ἀποδείξι σου...

Ἐπρόκειτο καλὰ-καλὰ γιὰ ἀποδείξι! Ἦ σημαία ἡτο ἐκεῖ ἐμπροσθέν του. Ἦτο χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἡ ἰδική του, ἡ πλέον εὐμορφὴν ἡ πλέον ἐμφανέμενη ὅλων... Καὶ ἐπανέστη αὐτὴ ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ῥηλὰ εἰς τὸν ἀνέφορον.

Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ῥηλὰ εἰς τὸν ἀνέφορον, τὰς εἰδὼς νὰ θρασυνοῖται μετὰ πατάγου, εἰς τὴν φωνὴν τοῦ σὺνταγματάρχου: «Στὴν σημαία παιδιὰ!...» ἔπειτα τοὺς 22 συναδέλφους του κατὰ γῆς, καὶ αὐτὸς ἴσως νὰ ἐρμῇ γιὰ νὰ σηκώσῃ τὴν σημαίαν, νὰ τὴν κρατῇ κλονιζομένην ἐλλείπει στῆριγγον. Ἀ! σήμερον εἶχε ἐρμῇ τὴν ὑπερασπίσιν μέρους θανάτου...

Καὶ τότε...

Ἀμα ἐσκέφθη ὅλα τὰ ἀνωτέρω, ὅλον τὸ αἷμα τοῦ ἐπὶ τῆς εἰς τὸ κεφάλι του.

Μεθυσμένος, ἰλιγγιῶν, ὥρμητος ἐπάνω εἰς τὸν Πρώτον ἀξιωματικόν, ἤρπασε τὴν πολυκαμπὴν μὲν τὸν σημαία μὲ ὅλην τὴν δύναμιν του ἔπειτα προσεπύθησε νὰ τὴν ἀναστήλῃ, πολὺ ψηλά, πολὺ ἴσα, φωνάζων «στήσου...» ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ ἐπὶ τῆς εἰς τὸν λάρυγγά του, ῥηθάνθη τὸν κοντὸν νὰ τρέμῃ νὰ γλιστρᾷ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του. Εἰς τὸν βαθυρμημένον ἐκείνον ἄρα ποῦ πῆξε τὰς νικημένας πολιτείας, αἱ σημαίαι δὲν ἤδυναντο νὰ κοματίζον, τίποτε δὲν ἤδυναντο νὰ ζῇ ὑπερήφανον... Καὶ ὁ γέρος Ὀρντοῦς ἔπαι κερανὸν-πληκτός.

(Μεταφραστὴς Μ. ΚΥΒΕΛΛΑΟΣ)

ΔΩΡΑ

Μόνον μέχρι τέλους Ἰανουαρίου
πωλοῦμεν τοὺς τόμους τῆς «Ελλάδος»
εἰς πληθὴ βιβλία μὲ τὴν ἐξῆς
ἐκπτώσιν:

1ου ἔτους (φύλ. 52)	Δρ. 3
2ου » (» 52)	» 3
3ου » (» 88)	» 3
4ου » (» 52) α' ἔξαμ.	» 3
4ου » (» 52) β' ἔξαμ.	» 3
5ου » (» 52) α' ἔξαμ.	» 3

Οἱ τόμοι παραδίδονται εἰς τὸ
γαφεῖον μας, ἄλλως τὰ ταχυδρομικὰ
εἶνε εἰς βάρος τοῦ ἀγοραστοῦ.

Ἀνδοιογία ἰῶν νέων

MINION

(Τοῦ Γκαίτε)

— Ἐρεῖς τὴ Χώρα ποῦ οἱ καρδοὶ τῆς λευκοῦς ἀν-
[θρῶπου]

Ποῦ πρῶτῃς πορτοκαλῆς τὰ μῆλα κοκκινίζουν;
[θρῶπου]

Ἦ ποδοδάγην καὶ ἡ μυστὰ φροντίζουν ταῖς ταῖς;
[θρῶπου]

Ἦν ἔρεῖς;
[θρῶπου]

Μαζὶ σου ἐπιθυμῶ νὰ ῥθῶ, ἀγάπη μου μὲ μέρα.
[θρῶπου]

— Ἐρεῖς τὸ σπῆν, τὴν σκεπὴ ποῦ οἱ στίλοι τὴν
[θρῶπου]

Καὶ μέσα τὰ δοματῖα τοῦ χοροῦ λαμποκοποῦνε,
[θρῶπου]

Καὶ μαρμαρέα ἀγάλματα στέκουν καὶ μὲ κεντὰ-
[θρῶπου]

«Τισκοῦμαι, φτωχὸ παιδί;» ὡσὰν νὰ μοῦ φωνά-
[θρῶπου]

Τὸ ἔρεῖς;
[θρῶπου]

Μαζὶ σου ἐπιθυμῶ νὰ ῥθῶ, προστάτη μου μὲ μέρα.
[θρῶπου]

— Ἐρεῖς ἐκεῖνο τὸ βουνό, μὲ σόννεφα στὴν ὁρμή,
[θρῶπου]

Τὸ ἄλλο στὴν καταχνιά τὸ δρόμο νάσῃ γῆρας,
[θρῶπου]

Καὶ μέσα σὲ βαθεὶς σπηλιὰς οἱ δρόκοντες κοι-
[θρῶπου]

Κοιτῶν οἱ βράχοι καὶ μαζὶ ἡ ῥευματικὴ κυλοῦνται.
[θρῶπου]

Τὸ ἔρεῖς;
[θρῶπου]

Ἐκεῖ μὲς φέρεται ὁ δρόμος μας, θάῃθ' ὁ κέρω, Πα-
[θρῶπου]

Μιχαὴλ Α. Ράδιος

ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΜΑΣ

Νησιὰ ἀπλώστε ἀπὸ κάθε σας μεριά
περήφανη, στὰ γαλάνια νερὰ, τὴν ὁμορφίαν σας
γιορτάστε περὶ περήφανη μὲ τὴν καρδιά σας
τῆς θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Εἰς τὸ γυαλὸ σας γύθηκε παρηγορία·
τὸ βόταλό σας σιγαλὸν τὰ κύματα κυλοῦνε,
θαρρεῖς πόες κάποια μουσικὴ νὰ γλυκοτραγου-
[θρῶπου]

τῆς θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Καὶ τὸ ἀεράκι σιγαλὸν, ἀπὸ μακριὰ,
ὅταν ὀλοχάρες πνοὴς στὰ βράχια σας σκορπίζει,
εἰν' ἡ σειρήνα ποῦ γλυκὰ στοὺς βράχους σας
[θρῶπου]

τῆς θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὰ κύματα ἀπὸ ἀλαργινὴ στεριά
στοὺς βράχους σας χαροῦμενα δταν ἔσπουν ἔ-
[θρῶπου]

εἰνε φιλιὰ τῆς μάννας ποῦ στέλνει τὰ δόλινα
τῆς θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τοιγύρω σας, τώρα θὰ λάμπῃ ἑσπερία·
τὸ φάντασμα περὶ τῆς σελήνης δὲ θὰ προβάλλῃ,
γιατὶ τὸ εἶδωξέ μακριὰ ἀπ' τ' ὁμορφὸ σας ἄ-
[θρῶπου]

τῆς θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

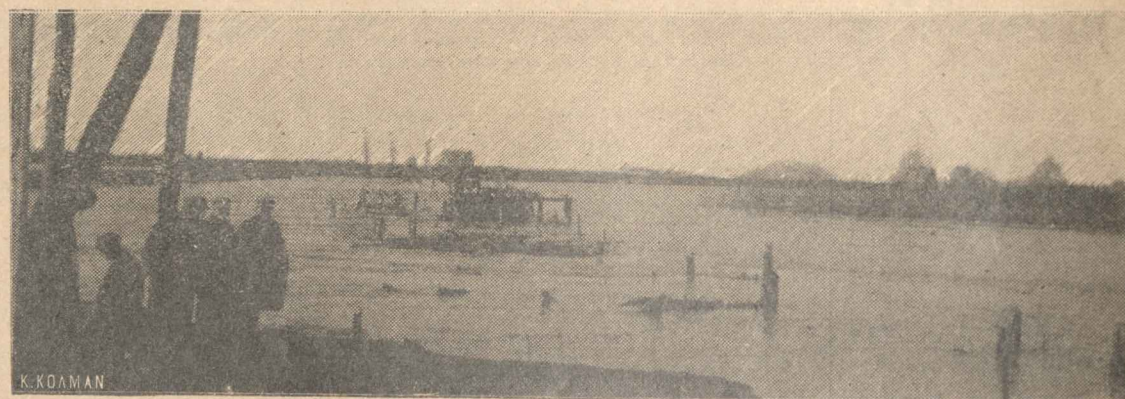
Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Τὸν θάλασσας τῆς λευτεριάς.

Κατασκήνωσις Ἑλλήνων στρατιωτῶν πρὸ τῆς Ἐλασσόνης

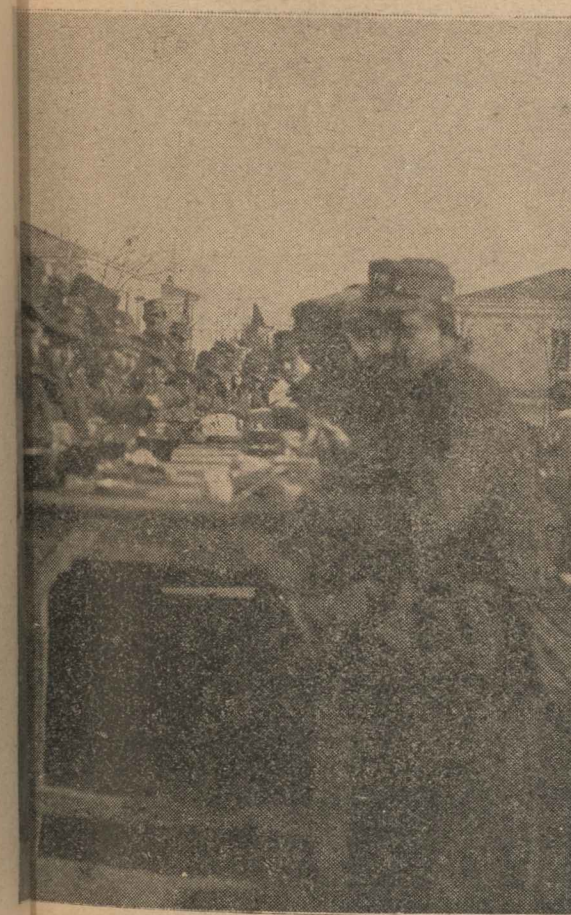
Ὁ ποταμὸς Καλαμᾶς ἐκβάλλων εἰς τὴν λίμνην τῶν Ἰωαννίνων, τοῦ ὁποίου τὴν γέφυραν κατέστρεψεν ὁ Τουρκικὸς στρατός

Τραυματίαι τῆς Ἠπείρου ἀποβιβασζόμενοι ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου «Πύλαρος» εἰς Ἀργαστόλιον

Ὁμάς μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου Χανίων Κρήτης, ψάλλοντα πολεμικὰ κἀλλανδα ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῆς ἐπιτροπῆς τῶν θερμαντικῶν τοῦ στρατοῦ

Ὁ σπασμὸς εἰς τὰ Παραπήγματα

Γεῦμα ἐφ' ἑδρῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρωτοχρονιάς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

47 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όλοκληρος ή περιουσία από χρυσόν και πολυτίμους λίθους και πολλά άλλα πολύτιμα αντικείμενα και όπλα, ήρκαη από τους ληστές. Τό ήμισυ της περιουσίας αυτής ήτο μέρος της εις τόν Γεώργιον Μανρομυγάλην δοθείσης προίκος διά τόν γάμον μετά της κόρης του Νοταρά Διαμαντούλας.

Μόλις έγινεντο γνωστή εις την Τροιζήνα ή κλοπή, άμέσως ο Γεώργιος επιβίβας ήπτον, μετέβη εις τόν Ναύπλιον με σκοπόν να καθήσυχον τήν πνεύματα τών οπαδών του, οι όποιοι εύρισκοντο εις κατάστασιν εξεγερσεως και να άνενην τά κλαπέντα υπό τών ληστών αντικείμενα της οίκιας τών Νοταρέων.

Έκει όμως εύρεν αντίστασιν και κινδύνουν ή ζωή του, διότι οι κλέπται, έχοντες προηγμένους έτοιμάσει τά πράγματα διά να κερδίσουν τά κλαπέντα χρήματα και συνενηθέντες μετά τών έχθρών αυτού, ήρχισαν πόλεμον μετά τών εις τόν Παλαμήδι κεκλεισμένων τών τού Γοίβα.

Οι πυροβολισμοί μεταξύ τών διαμαχομένων διήρκεσαν καθ' όλην την νύκτα, περὶ δέ την 4ην της προίξ, ένφ' ο Γεώργιος περιεπατεί εις την αλήνη της οίκιας του, έκτυπήθη εις την κεφαλήν υπό σφαίρας έχθρικής, ήτις παρ' όλου να τόν έφόνευσεν έάν μη άποστάσις ήλάττωνε την ένέργειάν της.

Τούτο συνέτελεσεν εις τόν να όργισθη ο Γεώργιος, διότι εύρέθη εις λίαν δυσχερή θέσιν και να άποφοσίση να ένεργήση βιαίως εναντίον τών αντιπάλων.

Αί ταραχαί του Ναυπλίου

Καθ' όλην την νύκτα ξεχολοούθησαν οι πυροβολισμοί.

Τρεις γυναίκες άνοίξαν τυχαίως τά παράθυρα τών κατ' την αυγήν έρχεσαν άναρίστον θάνατον από τας τυφλάς σφαίρας, αίτινες διεσείροντο, ως βροχή έφ' όλου τού Ναυπλίου. Ότε ο ήλιος άνέτειλεν ο πόλεμος ξεχολούθει άκόμη.

Μολοντί τόν Ναύπλιον διετέλει εις τελείαν άναρχίαν, μολοντί οι κάτοικοι δέν έτόλμων να έξέλθουν τών οικιών των, ένεκα τών πυροβολισμών, οι βουλευται έν τούτοις καθώρθωσαν να μεταβούν έχαιρώς εις τόν μέγαρον τού Βουλευτικού. 'Αλλ' υπό τας περιστάσεις εκείνας τόσοσιν τά πνεύματα είχαν έξαγριωθή και τόσοσιν τά πάθη είχαν κοχλάσει, ώστε έκείνο τόν όποιον συνέβη κατά την άποφράδα έκείνην προίαν εις την αιδούσαν της συνέλευσεως ήτο βεβαίως τρανυμία, ήτο θύελλα, ήτο πόλεμος, όχι όμως και συνοδία.

Ευθύς από τών πρώτων στιγμών οι άντιπρόσωποι ενόρθησαν διηρημένοι.

Κραυγαι ίσχυραι και ήβρεις δοιμείαι διέσχισαν την ήλεκτριμένην άτμόσφαιραν και συνεκλόνησαν τόν ύψηλόν θόλον της αιδούσης.

Ο Γεώργιος Μανρομυγάλης, απεύσας έκ τών πρώτων εις τόν Βουλευτικόν δέν ήδυνήθη να παραμείνη επί πολύ έκεί, αλλά βλέπων ότι ή φωνή της λογικής δέν ήδύνατο να άκουσθή από τούς τεταραγμένους και άνησυχούς εκείνους ανθρώπους, παρέλαβεν ένα εκ τών συντρόφων του, τόν Μαρκήνιον Ψαριανόν και μετέβη εις τόν θαλάσσιον φρουρίον Μπουρτζι.

Έντός τού φρουρίου εύρίσκετο και ο 'Αγγλος άρχιναύαρχος Κάδρικτον, όστις, αφού έλαβε τά φοβερά συμβάντα τού Ναυπλίου, συνεβούλευσε τόν Μανρομυγάλην να καταβάλλη πάσαν προσπάθειαν όπως συναθροίστη όλους τούς βουλευτάς ίνα άρχίσουν άμέσως αι έργασίαι της συνέλευσεως.

Ηπειλούς δε αυτόν ότι έν ή περιπτώσει δέν γίνει τούτο, άμέσως θα γράψη παράστα εις την 'Αγγλίαν ότι οι 'Έλληνες εινε άπορροίμαστοι άκόμη διά την έλευθερίαν και ότι έχουσιν άκόμη ανάγκην ίσχυρού δεσπότου.

Ο Γεώργιος μετεβίβασεν άμέσως δι' επιστολής εις τόν πατέρα του τούς αστερηδούς λόγους τού ναυάρχου και συνέστησεν αυτήν να πείσθι όλους τούς φίλους του πληρεξουσίου να καταστήσουν συνεδρίασιν, τούς δε λοιπούς να συναθροίστη προς τούτο έστω και διά της βίας, ειδαίμως—τό έγραψεν—είμεθα χαμένοι».

Πολλοί τότε από τούς πληρεξουσίου άνεχώρησαν, πολλοί δ' έξ' αυτών έξήτησαν να κάμουν άλλην κυβέρνηση.

Λέγεται, ότι τότε ο Γεώργιος έγραψε προς τόν φίλον του Γοίβαν να βομβαρδίξη με τά κανόνια του τά μέρη έκείνη της πόλεως, εις τά όποια είχαν καταφύγει οι όντιθετοι πληρεξούσιοι, έως ότου ούτοι ήναγκασθούν ν' άναχωρήσουν.

Πλήν τούτο δέν εινε βέβαιον. Έν τούτοις τόν Ναύπλιον έλελητήθη και, κατά τόν χειρόγραφον, «οι ποιοί πολιτάι έκδύθησαν από τούς κακούς στρατιώτας τού Γοίβα και τού Στράτου». Προσθέτει δε ο συγγραφέας ότι και αυτός ο ίδιος έγγιμνώθη από τούς στρατιώτας τού Γοίβα.

Η Κυβέρνησις διώρισεν άμέσως Πολιτάρχην Ναυπλίου τόν στρατηγόν 'Ηλιαν Σαλαφτινόν, ο όποιος ένετάλη να συγκρατήση την τάξιν.

Πλήν τί ήδύνατο να κάμη μ' όλην του την καλήν διάθεσιν ένας άνδρωπος μέσα εις τόν κυκεώνα έκείνου της άναρχίας;

Αναχώρησις εις Αίγινα

Πολλά μεσιτεία έμεσολάβησαν τότε, όπως επέλθη συνδιαλλαγή μεταξύ τών αντιμαχομένων. Δυστυχώς όμως όλα άπέρησαν εις μάτην. Αφού έξηντήθη και ή τελευταία άποπειρα, ο Γεώργιος Μανρομυγάλης παραλαβόν τούς φίλους του βουλευτάς έπλευσεν εις Αίγιναν όπου τότε καταρτισθείσα εκ τού προερχόν ή Γενική Συνέλευσις έξηκολούθησε τας έργασίας της. Τά δυστυχήματα όμως ήσαν άλλεπάλληλα.

Ένεκα της επικοποούσης άναρχίας αι 'Έλληνικαι δάλασσαι έπλημύθησαν από τά πλοία τών πειρατών και αι 'Έλληνικαι άκταί έμαρτύρησαν από τας έπιδρομής των.

Πολλοί άνδρωποι εύποροι εύρέθησαν έντός μιας νυκτός παγοί και πολλοί άγρίται έξύπνησαν ένα πρωί πλούσιοι.

Ίσως τά συμβάντα ταύτα τά θλιβερά ήνάγκασαν την Εθρόνην να μεριμνήσθ ταχύτερον διά την τύχην της 'Ελλάδος.

Η άφιξις του Καποδίστρια

Οι βράχοι της Πελοποννήσου άντήχουν άκόμη από τούς βομβαρδισμούς τού Ναυαρίνου. Έπί της επιφανείας της θαλάσσης επέπλεον άκόμη τά συντριμμία του Αλγυτιακού στόλου. Οι Αλγυτιοί έντρομοι διασωθέντες, όσοι διασώθησαν εις τας καταστροφής έξήχον άνυλιν εις τας άκτάς της Πελοποννήσου. Ένφ' τόν Ναύπλιον ή βοήθειαν εις μισρούς απαραγμούς και έντυπολοίτη από τας βόμβας τού Στράτου και τού Γοίβα ένθάθη εις τόν λιμένα πλοίων, επί τού όποίου επέβαιναν ο Ιωάννης Καποδίστριας. Ίδου πώς διηγείται τόν χειρόγραφόν μας την έπίσημον έκείνην στιγμήν.

«Και ένφ' οι λαοί ήσαν εις μεγάλην στενοχωρίαν και άπελπισίαν έφθανον από την Εθρόνην εις Ναύπλιον και ο Ιωάννης Καποδίστριας ήμέρα έβδόμη τού Ιανουαρίου 1827.

Έπειδή ή ήμέρα έφαινετο λαμπρά εις την 'Ελλάδα, πλην όλα σχεδόν τά στοιχεία έδηλούσαν δυστυχίαν διότι τόσο μεγάλη ταραχή και κλάδων της θαλάσσης έγινε και άέρας ενάντιος όποτε έφαινετο ότι ήθελε χαθή ο κόσμος». Προχωρών δε κατώτερη άφηγείται τας λεπτομερείας της ύποδοχής, λέγων ότι ο Καποδίστριας έγινε δεκτός εις κλάδους μυροσίνης και έλαίης παρ' όλων τών 'Ελλήνων και οδηγήθη εις τήν έκκλησίαν τού 'Αγίου Γεωργίου».

Μετά την τελευταίον έπιστολήν εις μίαν λαμπράν οικίαν και οι άρχιερείς και ιερείς έπήγαν ύστερα προς χαρκτηρισμόν του». Ίδου και προσπάφηνσις, την όποιαν ο Καποδίστριας έκαμεν εις την έκκλησίαν ένεινην, σύμφωνα με τόν χειρόγραφόν μας.

«Πατέρες 'Αγιοί! Έγώ ήλθα εις την 'Ελλάδα να είπα δύο λόγους εις τούς 'Έλληνες, και εάν θέλουν να άκούσωσιν, να κάμουν, καθώς εγώ ήξερω, καλώς, είδεμή τούς καθυποβάλλω εις μίαν δυνατήν Αδλήν και άς ύπάγουν να σκοτίζωνται».

«Και ούτως άνεχώρησεν» όμως εγώ, προσ-

θέτει ο συγγραφέας, πάντοτε διετήρουν τόν λόγον έκείνον, ως άπόφθεγμα!...

Η επαύριον

Τό βιβλίον μας περιγράφει κατόπιν περιγρατάς λεπτομερείας διά τόν μέρος τόν όποιον έλαβεν ο Γεώργιος Μανρομυγάλης εις τήν έποδοχήν τού Καποδίστρια, όταν ούτος την έπαύριον της άφιξέως του μετέβη εις Αίγινα.

Μόλις ο Πεισάδης (ο υίός τού Μπέη Γεωργίου) έμειθεν έκεί (εις την Αίγινα) τόν έχομόν του, και άμέσως έτοιμάσε τούς κατοίκους και στρατιώτας του και τούς έβλεπεν εις έπρεπή παράταξιν, και παραλαβόντες τόν Κυβερνήτην, τόν άδήγησαν εις τήν έκκλησίαν τους και τόν ευφήμησαν άπαντες.

Κατ' άρχας τότε ο Κυβερνήτης άρκισθήν φιλάξη τούς Νόμους τού Έθνους και τών προλαβουσών Συνελεύσεων. Τότε δε έκέρσαν πολλοί ήμέραι, έξακολούθει τόν χειρόγραφον, και άμέσως παραβάς τούς όρκους, δέκατος τόν βουλευτικόν και έούστησε τόν φρενίον Πανελλήνιον.

Εις την πρώην ταύτην όλοι οι 'Έλληνες έταράχθησαν και έναντιόντο, μόνον ο Πεισάδης με τόν πατέρα του τόν έστερέσαν από τά μοι γίνη τόν κακόν κάκιστον». Έν τή μεταξύν έπλήθον αι άφορμαί της δυσσεβασίας μεταξύ Μανρομυγάλαων και Καποδίστρια, τας όποιες θ' άρηγνηθώμεν εις τόν έπόμενον κεφάλαιον. Είχεν δε ήδη κηρυχθή ο πόλεμος μεταξύ των, άποτε, κατά τόν βιογράφον του, ο Γεώργιος ήθέλησε να υπανδρεύθ και να λάβη την γυναίκα του».

Εθρήκεν όμως άπροσδόκητον αντίστασιν εκ μέρους τών Νοταράων, διότι ούτοι βλέποντες, ότι ο Καποδίστριας δέν έννοει πλέον την άναγέννησιν Μανρομυγάλη, έδίστασαν να δώσουν την θυγατέρα των εις τόν μηνηστέρα της Γεωργίου.

Μετανοήσαντες λοιπόν διότι τού ελγαν ήφην ως προίκα τόν ήμισυ της περιουσίας των, προσεπάθουν να ματαιώσουν τόν συνδιασμόν και να υπανδρεύσουν την κόρην με κάποιον άλλον, τόν όποιον ο βιογράφος στοίχει με τά έπίθετα «ποταπών και άνάξιν» διά να τού δώσουν όλιγοτέραν προίκα.

Τό ειδύλλιον

Και οι μόν Νοταράοι δέν ήθελαν πλέον να κάμουν γαμήριον τόν Μανρομυγάλην, αφού έχασεν ούτος την εύνοίαν τού Καποδίστρια και έπόμενος την έλπίδα να καταλάβη μίαν θέσιν έπίσημον.

Η κόρη των όμως δέν καθώρθων να λιημονήσθ τόν ώραιον νεανίαν, πού ελγαν άγάπης με όλον τόν πάθος της τρυφεράς και παρθενικής καρδιάς της.

Οι γονείς της ήθέλησαν να την πείσουν ότι δέν πρόκειν πλέον να έλλειψι τίποτε από τόν νέον ο όποιος έκτός της καλλονής του ελγιν ένδοξον όνομα.

Η κόρη όμως άντίταξε δάκρυα εις τας γυνάχας συμβουλάς των γονέων της και άπίστους εις τούς πόδας των, τούς έξώρριζε να μη την στερηθούν από τόν προσφιλή έκείνον άνδρα, με τόν όποιον ελγαν άποφασίσει να συμμεσώσθ τας γλυκύτητας και τας θλίψεις τού βίου.

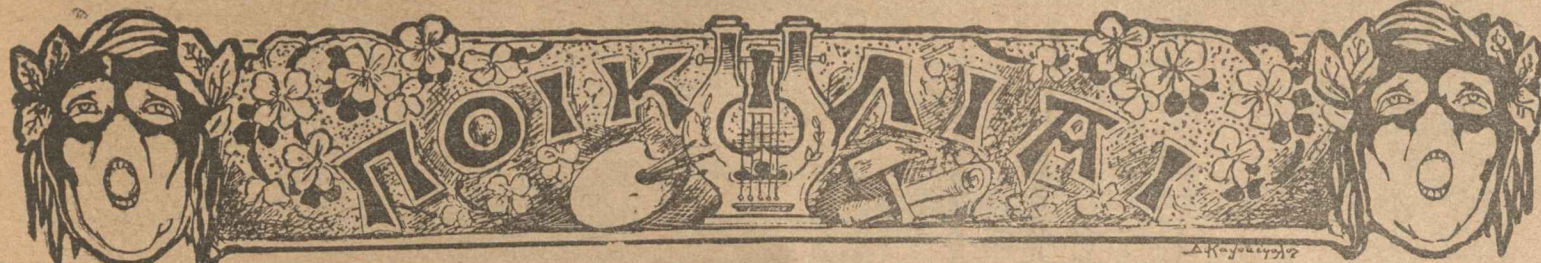
Οι γονείς έράνησαν άνένδοτοι μέχρι σπαρρότητος.

Χωρίς να αισθανθών καμμίαν δυσκολίαν και χωρίς να ύπολογίσουν καμμίαν συνέπειαν, της ελγαν διά τελευταίαν φοράν ότι ο γάμος δέν θα γίνη και προσέθεσαν άκόμη τόν αληθινόν έπιλογόν, ότι τά στέφανα τά έτοιμασμένα διά τόν Μανρομυγάλην, θα στεφανώσουν τόν άλλον γαμήριον τού εύφραν.

«Οχι!... έξουσίασεν ή κόρη, άναλυσμένη εις γοερούς κλαυθμούς. 'Οχι... αυτό δέν θα γίνη ποτέ... Κάλλιο να με θάψετε παρά να στεφανωνθώ με άλλον.

Και έξουσία εις τόν δωμάτιόν της διά να θρηνησθ μόνη της τά συντρίβια... όνειρα της ευτυχίας της.

(Η συνέχεια εις τόν φύλλον της Κυριακής)

Η εξεύρεσις της δυναμίτιδος

Ο έφευρέτης τών φοβεροτέρων έκρηκτικών, ως π. χ. της δυναμίτιδος, μελανίτιδος κ.λ.π. 'Αλφρέδος Νόμπελ, ένεδραυόνη μεγάλως από τόν Ναπολέοντα Γον, όστις τού έδωκε 100.000 φράγκα, τας όποιας μετεχειρίσθη διά να ιδρύσθ τόν 'Εργοστάσιον τού Έλενμπόρ, τόν όποιον όλόν μετά την οικοδομίαν άνετινάθη εις τόν άέρα εγκαταλείπον μετά τόν θάνατόν και τόν άδελφόν του έφευρέτου.

Την πρώτην έννοιαν της δυναμίτιδος κατώρθωσε να έπιτύχη κατά τόν 1863, άλλ' οι έκρήξεις της ήσαν συνθηέσταται. Αί άποστολαί έπληθύνον έντός φαλίων κεκλεισμένων, έντός άθροίστου εκ λαβας καθιστών, άλλα και πάλιν συνέβαινον δυστυχήματα. Ήναγκάσθη λοιπόν να έπιτήρησθ βελτίωσιν της έννοσεως και ελγέσθ προς τούτο διαρκώς. Μίαν ήμέραν ελγε κόψει τόν δάκτυλον του και έπέθεσεν έπ' αυτόν κολλώδιον, άλλ' οι πόνοι δέν τόν άφηναν να κοιμηθί και ο νοίς του, ένεκα της άγωνίας, περιεστράφη εις την έφευρέσιν του.

Τού έπλήθους τού ιδέαν ότι ένωση την σκευαίνον του μετά συστατικά τού κολλώδιου και ούτω έπέτυχε την γαλιανώδη δυναμίτιδα. Όταν κατόπιν ήξήσθ την άναλογίαν τού κολλώδιου ή δύναμιν τού παρασκευασμένου κατέστη μεγαλύτερα και ούτω ή δυναμίτις έξηρησιμοποιήθη και εις τόν στρατόν.

Πειραίεύς Δημ. 'Αλ. Λαμπράκης

Ο γρηαιότερος...

φοιτητής του κόσμου!

Ούτος εινε ο 'Αμερικανός Ροβέρτος Σάουλιν και τώρα εύρίσκεται εις τόν έννενηκοστόν έτος της ηλικίας του. Η ζωή του εινε πλήρης έπεισοδίων. Νεώτατος άκόμη εγκατέλειψε την πατριχήν του οικίαν και έγινε ναυτικός, μετά έγινε υπάλληλος εις Καλιφορνίαν, γεωργός και περκαρής. Τό τελευταίον όμως επάγγελμα τού έστοργεν ένα πλοίον βυθισθέν υπό άγγλικήν φρεγάδα, ο έλγος δε συλληφθείς καταδικάσθη εις θάνατον, εώσθη όμως τή παρακλησεί τού πλοίαρχου όστις τόν είχε συλλάβει.

Έπειτα άναχώρησε προς άνδρείον τύχης και άλληλοδιαβόως έγινε σωφέρ, θερμαστής άερος πλοίων, στρατιώτης και έν τέλει μετά πολλά άκόμη βάσανα έγινε και δικαστήτης. Μετά την έξασκησην όλων αυτών τών επηγήματων μας ο φίλος μας Ροβέρτος άντελήφθη εαχάτως ότι τού έλειπε άκόμη να μάθη κάτι τι, και όπως ειναι λίαν ένεργητικός ένεγράφη ως φοιτητής εις τόν πανεπιστήμιον τού Πιτσβούργου.

Νίκος Κομνηνός

Ποικίλλα και σαρκόδρια

Έν τινι χωρίω της Ουγγαρίας Διές όνόματι, άπέθανε διδάσκαλός τις, ο θάνατος ούτινος προσεπόρουν εις την χραν γυναίκα του, τόν ποδόν τών 2.000 φρογιάων, άτινα έδικαιούτο αυτή να λάβη παρά της ασφαλιστικής εταιρίας. Την επομένην νύκτα δύο χωροφύλακες όλοι τυχαίως ελγαν καταλύσει εις την οικίαν της χήρας. Περί τού μερονύκτιου, τέσσαρες άνδρες φέροντες προσωπίδας, εισήλθαν εις την οικίαν και έβασαν την γυναίκα όπως τοίς δούσι όσα χρήματα ελγαν υπό την κατοχήν της. Τούνης όμως έξαγαγούσης 12 φρογιά, άτινα προχείους ελγαν, οι κλέπται άτήτησαν τά κεκτημένα 2000 φρογιά. Έπί τέλους ή άτυχής γυνή βιασθείσα τοίς ελγαν ότι τόν λόγον ποδόν έφύλαττον εις τόν παρακείμενον δωμάτιον όπου άδύρησε τούς ληστές και άπου ελγαν καταλύσει οι χωροφύλακες, οτινες δέν έχασαν ούδδ στιγμήν, άλλα συνέλαβον τούς παρεισάκτους και τούς άδήγησαν εις την φυλάκην. Άλλ' όποια υπήρξεν ή κοινή όλων έκπληξις ότε έννοήθη, ότι οι τέσσαρες λησται δέν ήσαν άλλοι, ή ο άνακριτής, ο ιερεύς, ο συμβολαιογράφος και ο γραμματέας της κοινοτικής τού ελγμένου χωρίου!

Φρόν

Δαρβίνος και αισθηματική Γερμανίς

Ο Δαρβίνος κατά την άρχήν της ψήμης του έλαβεν ήμέραν τινά επιστολήν εκ Γερμανίας, προερχομένην παρά λογίας γερμανοκρήνης, ήτις έξέφραζε προς αυτόν τόν θαυμασμόν της και κατέλγην εις έρωτικήν έξομολόγησιν προτεινούσα εις τόν 'Αγγλον σφόν τίποτε περισσότερο, τίποτε όλιγοτέρον, παρά... γάμον!

Ο Δαρβίνος, έγγαμος ών, ένόμισεν ότι πρόκεινται περί άσεμνότητος και ήτο έτοιμος να ρήψη την αισθηματικήν επιστολήν εις τόν κάλαθον τών άχρήστων, κρίνον περσιτήν πάσαν σοβαρήν άπάντησιν. Άλλ' εις φίλος του παρατυχόν τόν ήμπόσιον να άνέλθειν αύτός να άπαντήσθ, άπλήγησε δε κατά τρόπον, όστις έτι μάλλον ένεπαρρυνε την λογίαν Γερμανίδα. Όθεν διά νεοτήρας επιστολής έξήτει αλλη παρά τοδ... Δαρβίνου την φωτογραφίαν του. Τότε ο φίλος τού Δαρβίνου άπέστειλε προς την θεούσιν κώτης διά συστημένης μέλγισταις επιστολής μεγάλην και καλλιτεχνικωτάτην φωτογραφίαν.

Άλλ' όποια διήρξεν ή απογοήτευσιν της αισθηματικής Γερμανίδος όταν άποσφραγίσαν τόν φακέλλον εύρεν έντός αυτού την φωτογραφίαν... θαυμασίου πύθικου κρημαμένου από της ούρας επί τινος κλάδου δένδρου.

(Πάρισι) Μίμης 'Αθ. Π.

Τοιορικόν άνέκδοτον

Κωνσταντίνου Κανάρη

Αφού άπέτυχεν ο κατά τού έν 'Αλεξανδρεία σταθμεύοντος Τουρκικού στόλου πλοός τού Κανάρη, έπιστρέφεν αύτός και τόν πληρώματόν εις κακήν κατάστασιν, διότι έστερουόντο και άφου και ύδατος. Ένφ' λοιπόν έπλευν με εύνοϊκόν άνεμον, ένας από τούς ναυτες, αφού είπ' μικρόν παρετήρησεν εις κάποιο σημείον, άπέταθη προς τήν Κανάρην.

Καπετάν Κωνσταντή, ένα καράβι από μακράν.

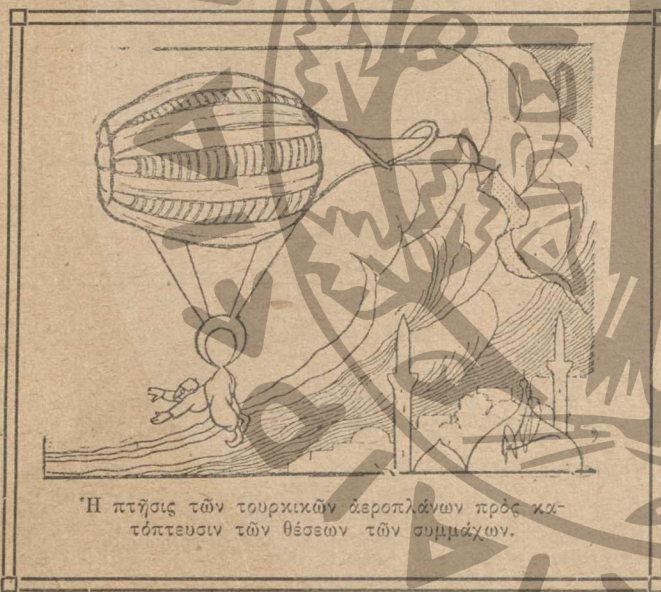
Καλά! άποκρίνεται ήσυχός ο Κανάρης. Μετά ήμίσειαν ώραν ότε τά πλοία άμφοτε-ρα εύρέθησαν εις μικράν άπόστασιν, οι ναυτες δέχονταν ότι τόν πλοϊον έκείνο ήτο μέγα Αστριακόν Ιστιοφόρον.

Εμπρός παιδί, πιάστε τούς γυνέκους, προστάζει ο Κανάρης.

Μερικοί ναυτες άπάσαν τά δατα των και άλλοι έκσπληνόνται. Μετά τινος στιγμής ή βάρκα τού Κανάρη προσήγγισεν εις τόν μεγαλοπρεπή πλοϊον. Τότε ο Κανάρης με τόν άχρηστον σύντροφόν του Μικέ άναρχικά εις αύτό, κρατώντας πιστόλαν και παρουσάζοντας ένόπιον τού αστριακού πλοίαρχου.

Τί θέλετε; έρωτή έντρομος αύτός.

Θέλωμε, άποκρίνεται ο Κανάρης, να μας δώσης ψωμί, τυφή νερό και από ότι άλλο έχει τόν καράβι, γιατί ψωφούμε από την πείνα.

Η πτήσις τών τουρκικών αεροπλάνων προς κατόπτευσιν τών θέσεων τών συμμάχων.

Ο πλοίαρχος έντρομος προστάζει τούς ναυτες του να τού φέρουν ψωμιά, τυφιά, ένα βαρέλι σαρόδδλης και νερό άποκετό. Αφού τά έβελαν δι' αυτά στη βάρκα, ο Κανάρης λέγει προς τόν πλοίαρχον:

Έπειδή δέν έχω λεπτά να σέ πληρώσω, γράψε σ' ένα χαρτί πόσα κάμουν και φέρε το να τόν υπογράψω.

Δέν κάμουν τίποτε, άποκρίνεται ο πλοίαρχος. Βρέ φέρε το και γράψε δύο χιλιάδες γροσια.

Αφού τόν υπέγραψε τόν χαρτί ο Κανάρης, λέγει άφελώς:

Τό έθνος μας θα σέ πληρώσθ.

Άλλ' έτόλμισε ν' άπαντήσθ ο πλοίαρχος: Έσείς δέν έχετε έθνος.

Τότε οι όφθαλμοί τού Κανάρη έξήστραψαν και μετά θυμού ήμα και περιφρονησέως ειπε: Σάν δέν έχουμε έθνος βρέ, θα κάμουμε.

Έπί τέλους άπεγορησθήσαν και ο Κανάρης αιώσις έφθασεν εις την πατρίδα του.

Μετά παρέλκοντο έτών, αφού ή 'Ελλάς ήλειν θεορόδη, ο Κανάρης ήτο ύπουργός τών Ναυτικών και ο καπετάν Μικές πλοίαρχος έμπορικου πλοίου. Έτυχεν λοιπόν κάποτε ο Μικές να ελγιν στο Γαλάσιον διά να άγοράσθ σίτον. Έκει συνήτησε τόν αστριακόν πλοίαρχον, ο όποιος όμως τότε τόν άνεγνώρισε. Τότε ο καπετάν Μικές τού άνεπλόησεν εις την μνήμην του τας τόσον δυσχερούς δι' αυτόν στιγμάς. Τόν παρεκάλεσε να έλθη εις 'Αθήνας διά να πληρωθί και μετά πολλας άρήσεις ο πλοίαρχος έπήγε κ' έπληρώθη.

Ένα πρωί λοιπόν ο καπετάν Μικές με τόν αστριακόν πλοίαρχον έπήγαν εις τόν ύπουργέον τών Ναυτικών. Ο καπετάν Μικές έρωτά εάν ο ύπουργός εινε εις τόν γραφείον του, λαβόν δε καταφατικήν άπάντησιν, εισέρχεται μετά τού πλοίαρχου.

Έσοχάστε! (πού άλλοτε τόν έκάλει καπετάν Κωνσταντή) ένθυμείσθε πού υπέγραψατε μίαν άπόδειξιν γιά δύο χιλιάδες γροσια εις ένα πλοίαρχον κατά στήν 'Αλεξάνδρα; Μετά τινος στιγμών σιωπήν, ο Κανάρης ελγιν:

Εί! ναί, ένθυμούμαι.

Νό λοιπόν ο πλοίαρχος ήλθε να να πάρη τόν παπ, άποκρίνεται ο καπετάν Μικές.

Τότε ο Κανάρης έζήτησε την άπόδειξιν, την όποιαν τού έδωσαν, ύπναινον έντάλμα πληρωμής και ο πλοίαρχος έπληρώθη.

Καλάμα. Άριστομένης Άκονίου

Τό χρέος της Ίσωνίας

Τό δημόσιον χρέος της Ίσωνίας και της Προτογαλλίας έξέρτε πόσον εινε:

Εινε ακριβώς 8 δισεκατομμύρια φράγκων τυγίζει δηλαδή 20 εκατομμύρια δακάων.

ΑΙ ΑΓΕΛΛΑΔΕΣ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Εις τόν Βισκουβάν των Πιν Πολιτεϊών της έννηντοφρος έχον μεγάλας έκτάσεις της γής και χιλιάς άγελλάδες περσιται άνεκαύωνεν ότι ή πρώτης τού γάλακτος και ή πρώτης εινε καλλίτερα και άγνότερα εάν κατά την ώραν τού άμεγεματός αι άγελλάδες άκούουν καλήν μουσικήν.

Αί άγελλάδες λέγει αγαπούν την άγνην μελωδίαν και άγαμιοστούνται ίδιως όταν άκούουν ένα γλυκό βάλς. Απ' έναντίας άποστρέφονται τά τραγούδια, και τών καφέ κονσέρβ και τα υποβόδη έμβατήρια.

Ο άγνοητός ούτος βασιλεύς έτι έπέτρεψεν άσφατάς αποτελέσματα εισαγάγων την μουσικήν εις τά βουστάσια του.

Άθ. Δεσποτόπουλος

έβαν, τα ξάρτια με καρόφι και πίσω απ' την πρύμη έχριζαν το όνομα «Θεμιστοκλής-Αγγέλιν».

Ξαννούσος το άγαρο και μαυρισμένο βράχι και έγινε πεντάμορφο με τα πανιά καινούργια έτοιμα να δεχθώ τον νέο καπετάνιο. Εκεί που ο άμοιρος Παναγής τον θάνατον εδούλε.

... Και τρέχουν τα δυο καράβια σκίζοντας υπερήφανα τα κύματα με χάρη, και η 'Αγγέλικα μαζί μ' έκεινον π' αγαπούσε γιοίσει στα κύματα με μια μόνη έλπιδα, μαζί και να ταυρύν!

Η ΑΓΙΑ ΣΩΤΗΡΑ ΣΤΟ ΜΥΡΗΝ

Νοτιοανατολικώς των Φιλιατρών και τρεις ώρες μακράν, κείται το χωριόν Χριστιανί. Είς το χωριόν τούτο σώζονται τα ερείπια του ναού του Σωτήρος, ο οποίος ήτο όμοιος με τον της Αγίας Σοφίας, αλλά μικρότερος του άλλου, έξ ου λέγεται:

Αγία Σωτήρα στο Μυρήν
και Αγία Σοφία στη Πόλη.

Εκτίσθη δέ ως εξής:

Κατά τους χρόνους του Ίουστινιανού, λέγει ή κυρούλα μου, έκάναν πόλεμο δυο βασιλιάδες και τα καράβια τους ήσαν έδω άποκάτω στο λιμάνι (όπου κείτονται των Φιλιατρών) και ο ένας ένιωσε τον άλλον και έβουλιζε τα καράβια του, έκτος ένος το όποιον ήτανε του βασιλιά και το όποιον έκαυηνούσανε όλη την ήμερα. Αφού ένύτωσε και δεν τό έβλεπαν πια, έπαυαν να τό κυνηγάνε. Αυτό όμως ένφ ένιταζε να εδω κανένα μέρος καλό για να βγύ στη στεριά, βλέπει στην κορφή του βουνού ένα φως. Άμειος δεν χάνουνε καιρό: βλέπουνε ένα μέρος καλό, βγαίνουνε έξω και τρέχουνε σε κείνο το μέρος νομίζοντας πως είνε καμιά πολιτεία.

Αλλά σαν έφτάσανε, ήσανε ένα καλόγερο, ο όποιος άκούετο σε κείνο τον έφο τόπο. Τότε ο καλόγερος τους έμειλένησε και τους έδειξε το δρόμο για να πάνε στον τόπο τους. Έκείνος, αφού ήλθε στον τόπο του γερούς, έστειλε γρόσια άμέσιστα και άρχισανόρους, οι όποιοι έχτισαν την 'Εκκλησία και της έδωκαν το όνομα 'Αγία Σωτήρα, γιατί ο κείνο το μέρος εδόθη ο βασιλιάς τους.

Υστερότερα έγινε σε κείνο τον τόπο μεγάλη πολιτεία που λεγόταν Χριστιανούπολη, αλλά από της επιδρομής των Άλβερνίων έγινε μικρό χωριό και σώζεται με το όνομα Χριστιανί.

Φιλιατρά Γεώργιος Α. Βαδιάς

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛ

Μιά από τις περσιόμορφες εικόνες του Ραφαήλ, ο Χριστός φέρων τον σταυρόν του, έχει ύποψη τις παραδοξότερες περιπετειάς.

Ο ζωγράφος την είχε εγχαρή δια το μοναστήριον της Αγίας Μαρίας του Παλέρμου. Πάν ό,τι περιείχε έχάθη, εκτός κεισθίου το όποιον τα κύματα έφερον εις την παραλίαν της Γενούης. Οι άλγεις, οι όποιοι τό δέκονταν, επιβάντες λέμβου το επανέφεραν εις τον λιμένα, όπου ήνοήθη και εύρεθη έντός αυτού το πίναξ του Ραφαήλ: οι άνεμοι και ή θάλασσα τό είχαν σερβασθή: ήτο σφόν.

Έν τω μεταξύ οι καλόγεροι του Παλέρμου έμαθον ότι ή εικών τον ελγε σωθεί εκ του ναυαγίου και την άνηψαν. Οι Γενουάται, θεωρήσαντες εύτύχημα την απόκτησιν τοιούτου άριστουργήματος, ήνοήθησαν και' άρχας να τό άποδώσουν. Δεν σήνεσαν εις την επιστροφήν ειμή δια της έπεμβάσεως του Πάπα.

Ο πίνος έτοιμοτετήθη εις τό μοναστήριον της Αγίας Μαρίας του Παλέρμου και έθεωρήθη, ως ένας από τους απανιστέτους ύφ' όλων των περιηγητών. Ήμεραν τινα ο βασιλεύς της 'Ισπανίας, Φίλιππος ο τέταρτος, είδε τό θαυμάσιον αυτό έργο, και πλήρης θαυμασμού, άπεφάσισε με μ. μέσον να τό άποκτήσει.

Επειδή οι καλόγεροι ήνοήθησαν να τό πωλήσουν, διά τοις μετεχειρόντο άλλο μέσον το όποιον έκαιοπόρησε το εξής:

Εδωροδόκησε όλη κλέψας και μία νύκτα δι' αυτόν άπείσας τον πύκα, τον έστειλεν εις την 'Ισπανίαν. Ες μάτην οι καλόγεροι διεμαυρίθησαν ο βασιλεύς ήνοήθη να τό επιστρέψη! άπέχρισαν όμως τό μοναστήριον πληρώνον εις αυτό πάντοτε τα προς διατροφήν άναγκαία.

Η εικών απή έστάλη εις Παρίσιους υπό των άξιωματικών του Ναπολέοντος, και έμεινε έξ ετη εις τό Μουσείον του Λούβρου: αλλά τό

1816, έπεσάρχη και έτοιμοτετήθη εις την βασιλικήν παναοθήκην της Μαδρίτης, της όποιας είνε το θωρακιστόν στόλιον.

Έλευσις Αγγούλαος Ε. Λάσκος

ΕΙΣ ΕΠΑΙΤΗΣ ΠΑΥΣΙΟΣ... ΑΠΟ ΔΟΞΑΝ

Είς τό Νοσοκομείον 'Οβουκόφ του 'Αγίου Πέτρου της Ρωσίας άπέθανε κατ' αιδάς ένας γέρον έπαίτης όστις φέρεται ένα εκ των μεγαλύτερων όματιών της Γαλλίας. Έάν τα πιστοποιητικά τα όποια εύρεθήναι επ' αυτού είνε νομική ιδιοκτησία του, δεν πρόκειται παρά περί ενός πύκηντος τών Λουζενιάν της Κύπρου κατ' εύθειαν άπόγονος του οικου των Βουρβόνων.

Ός γροιστόν ή Κύπρος κατά τών μεσαιώνων άπέτελει έν βασιλείαν έξαρτώμενον εκ των Λουζενιάν.

Ο δυστυχής ούτος έπείσθη έφθασεν ήμεραν τινι εις την θύραν του Νοσοκομείου του 'Οβουκόφ, έν έχούγη πέντη, λιηώτων, και χάρα έκάλειπον τό σώμα του. Όνομάζεται, κατά τό επ' αυτού εύρεθέν πιστοποιητικόν Άμβρόσιος Κάλια, και φέρεται σνάρμα τους τίτλους Γιούσεφ Μπέρ, Νάο Μπέρ, πύκηντ των Λουζενιάν. Έγρη ήλικίαν ένεννιήκοντα έτών. Πιστεύεται ότι ούτος ίδρυσε έν Γρενέλλη έν Άρμενικόν κολλέγιον.

Άλεξάνδρεϊζ Νίκος Κομνηνός

Ο θάνατος της Ξενιτιάς

Στόν Ι. Τσαγκρή

Παδάει μου μονάκριβε, οί πήρε μάρο βόλι.
Πώς έλκισαν τα μάτια σου μακρύνά στο Άργονόλι;

Μάνα, δέ σνιλοτόνητες τις πέντε σου άδερφάδες
που γύρω σου δά λούσανε σάν πένθιμες λαμπάδες:

Στην Ξενιτιά ποιος ο έλαμπε, ποιος σούβριζε
Και ποιος σου άναψε κερι, ποιος σούκαμε λιβάνι:

Μάνα κερι μου άνάψανε, που κάτανε λιβάνι,
που βάλαν και τό άμάραντο της Δέας τό στεγάνι.

Μου έβαλε και σόν τάφο μου στανόν ο έξ-
(δερφός μου), όμως, μάνα, σούς πόνους μου ο ήλθε σόν
[πλευρό μου.

Αιχίοι γενήκαν που έφαζε τογύρω και δέ ο είδα
κι' όλα χαλάει τάνα για τη γυνεία παρδία.

Μόν' πεις σεις άδερφάδες μου να μη με λημον-
[ήσουν, Και τάρθουνε τών τάφο μου με δάκρα να ραν-
[τίσουν.

Τόν ξένο τάφο, μάνα μου, δάκρυ δεν τόν ποίσει.
Κι' είνε ξερό τό χωμά του, χοιράρι δεν άνθίζει.

Άναστασία Ζαφειρίου

ΘΕΑΤΡΑ

Αττικόν.—Ο καλλίτερος και μεγαλύτερος κινηματογράφος τών Αθηνών είνε ο Πατέ. Ταίνια άριστουργηματικά, με μεγάλην ποιότητα. Δράματα διαρκείας 1-2 ώρων ποιεόμενα από τους μεγαλύτερους καλλιτέχνες της Εύρώπης. Επίσης και έξωφρενικά κομψά με τών άμνητων Μαξ Λίνδεο. Τρεις άλλαγοι ταινιών την εβδομάδα. Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή.

Κυβέλης.—Κινηματογράφος, καθ' έκαστην 3-12 μ. μ. Ταίνια 10 κινηματογραφικών καταστημάτων, τών διανομητέων της Εβρώτης.

Πανελλήνιον.—Ο θωρακιστός και μεγαλύτερος κινηματογράφος Έλλάδος με Αγατολές υπό τών διεθνών του κ. Κ. Έμπόλου. Τρεις άλλαγοι ταινιών την εβδομάδα. Όρχήστρα Κρασά.

Διπλωματούχος της Έμπορικής Ακαδημίας γνωρίζων την Γαλλικήν, Ξητική θέσιν λογιστού Πληροφορία παρ' ήμιν.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1912

Αγέλαος της προθεσμίας προς έγκρισιν ψευδώνυμον διά τό έτος 1912 άρχεται ή ψήφισις. Δεδοθέν ότι ή ψήφισις έπεί τερματισθεί, ή άναγραφή έκαστος δέκα ψευδώνυμου, ως φαίνεται εκ του τύπου του ψευδωνύμου, τον άποτον παραθέτομεν, και θά τά υπογράψω με τί άγκυρμένον ψευδώνυμον του και με τό πραγματικόν του όνομα θά σημειώσω δέ και τον τόπον της διαμονής του.

Τα ψευδώνυμα πρέπει να υπογραφούν υπό του ίδιου ψευδωνυμού και όχι έντολή αυτού.

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ 1912	
ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ	
Ψηφίζω τά εξής ψευδώνυμα:	
1ον)	
2ον)	
3ον)	
4ον)	
5ον)	
6ον)	
7ον)	
8ον)	
9ον)	
10ον)	
Ψευδώνυμον ψηφίζοντος	
Όνοματιπώνυμον	
Διαμονή	

υπό άλλον, διά να γίνη ή παραβολή της υπογραφής του προς την υπογραφή, ήν φέρει προς έγκρισιν ψευδωνύμου αίτησις και έκαστος ή γνησιότητά των υπογραφών.

Έκαστον ψευδώνυμον άποτελεί μίαν ψήφον. Έπομένως ο έχων πολλά ψευδώνυμα έγκυρμένα δύναται να άποστείλη ισάριθμα ψήφους δελτία.

Έκαστος δύναται να ψηφίσω τό ψευδώνυμον ή τά ψευδώνυμα του και να υπογράψω δι' ής εκ των ψευδωνύμων του. Η γ. ο έχων 10 ψευδώνυμα δύναται να τ' άναγράψω εις ισάριθμα ψευδώνυμα και να τά υπογράψω δι' ένός έκαστον εξ αυτών.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αθ. Πολύμερον.—Από τό γραφείον ης στέλλονται τακτικά, ήμερολόγιον έστύλη ήν δευτέρα φορά.—Αρχ. Ποιδαρήν. Αρχ. ήν διά τάς καταχωρήσεις.—Ζωήν Πολιμουόλιν. Αρχ. ήν προς άναγνώσιν έλθόντων.—Ασπ. Έκν. Δεριάδην. Συνδρομή έλθόντων. Φύλλα έστύλησαν.—Τζ. Ποιδαρήν. Συνδρομή προς έγγραφην σας έλθόντων. Θεοφ. Χρηστοφιδην. Συνδρομή σας έλθόντων. Έννεγράφη.—Περ. Μαν. φαν. Δύνασθε.—Π. Πολάκη. Είς τά γραφεία μας ύπάρχει έπιστολή επ' όνόματι σας.—Π. Α. Δαναοπούλην. Πριν ληφθ ή έπιστολή σας ή έπιστολή είχαν άρχισι έμοι μετά τών καθισταμένων φύλλων.—Γ. Ζωιάδην. Δύνασθε να διέλθωτε εκ του γραφείου μας: Έλθόντων.—Γ. Α. Δαναοίου. Στείλατέ την.—Κωνσταντίνου. Τε σταν έθεωρήθη άνατάλληλον. Λεπτά 35 εις διέσπασιν σας.—Γ. Κορδοβήν. Έγχερώσθη λεπτά 10.—Φ. Απέρην. Υπό ποίαν ιδιότητα να δημοσιεύη; ως ήρωος ή ως περιήγου; Σας έστύλησαν τών ένα τόνον διότι φαίνεται δεν έλέσθε όπ' ήμιν τά ταχυδρομικά τά έποια ός έλπισται ήλθον εις δραχ. 2 και 60.—Α. Καρατζή. Τε σταν ποιήμα δύναται να δημοσιεύη εις τάς Καταχωρίσεις αντί δραχ. δύο.—Γ. Μαν. φαν. Μόλις έτοιμοσθή θά σταν.—Υπολειπόμενα λεπτά 25 διά ταχυδρομικά.—Α. Σ. Κολ. λεπτόν. Διά ταχυδρομικής επιστολής στείλατε τό αντίμισον.—Σ. Παπασταύου. Θά δημοσιεύη όταν μεταβάλλετε διέβηνον παραλλήλως έπιστολή. Δύνασθε ο ίδιος να ψηφίστε με τά ψευδώνυμα αυτά αφού άλλως θά τμησώτε ή χαρακτηρ δ ίδικός σας ως άποστολές.—Ν. Ανδρουλάκη. Και έλοι έμοι εις την ίδίαν τιμήν. Σήμ. φωνα προς την δημοσίευσιν μας. Τά ταχυδρομικά εις βάρος του άγοραστού.—Α. Δουβαλέλην. Έλθες τή 31 Δεκεμβρίου 1912.—Πανός. Δι' έν

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1913

Διεύθυνση έγκρίσεως ή άνανέωσης δραχ. 1

(Συνέχεια)
5) 'Ακοίμητος Πόνος.
6) Σουδανικός Λαίλαψ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Είδοποιούνται όσοι έχουν έγκυρμένα ψευδώνυμα από τό 1912 και θέλουν να τά διατηρήσουν, δια πρέπει να άνανέωσουν την έγγραφησιν, υπό τό 1913, άλλως δεν δύναται να σίν των από τό 1913, άλλως δεν δύναται να διαφυλάξωμεν έν ή περιπτώσει τά Ξητικήσιν όλοι.

Τό σχετικόν δημοψήφισμα περί τών ώρων τέρων ψευδωνύμων του 1913 θά προκηρυχθ ή έν καιρό.

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

Αι έγγραφαι συνδρομητών της 'Ελλάδος άρχονται και λήγουν οίανδήποτε έποχήν του έτους.

Έτος.—Ε. Βασιλάκη. Συνδρομή έλθόντων. Έννεγράφη.—Έννεγράφη και έμμοσιεύθη. Ξητομένη συνδρομή διά την παρελθούσαν.—Ελ. Γεωργίου. Συνδρομή σας έλθόντων.—Εμ. Γαλεσάκη. Συνδρομή έλθόντων.—Ανδ. Κατριβάνου. Είπαμεν ότι τά άνήματα διεκόψαν προς τό παρόν.

—Κ. Ε. Βλάχου. Όταν επαναληφθ ή διαφωνία.—Π. Ι. Μαρούγκαν. Όχι. Δεν είνε άναγκα ήλιν να γράφουν ποιήματα. Προτιμήσατε κάτι παλιόν.—Ο. Π. Τρικογιάνην. Αν και δεν έννεγράφησιν οι στήρι σας, ήμμοσιεύετε να τους έναυλούσατε. Άποστέψατε πρό πάντων τάς χαρμυλές και την άριστολογικήν έκφρασιν δ. πως λ. χ. την ευσυχία αν έσώσας και άνησας τών κυνών της θλιβεράς άνάμνησας. Δεν έκφράζεται τό νόημα.—Κρηνοπούλην. Άνάγκη να έξορουμε τ' όνομά σας.—Διόκαν Τσιουνοβιά.

Η δέ είνε γνωστή από θράτον χρονογράφημα του κ. Νιρδάν. Αλλά και αυτό θά τό παραδέχασιν αν ήτο γραμμένο παύ άπλά.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

Τά παρ' ήμιν στανέντα λογογραφήματα έλθόντων.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

—Ασπ. Μαύρη, Α. Δαγιάσην, Ο. Μυριαν. δούση, Ν. Σακελλάρου, Ν. Μαρούγκαν, Κορίνθιον, Κ. Ε. Βλάχου, Αρχ. Βανδούρου, Ηλ. Διαμαντοπούλου, Ανδ. Πε. ραίν, Γ. Νικολιάνην, Κυρ. Παπαδόπουλον, Λάτην 'Ιδεόδου, Εύδο. Καζαντζήν, Υάκινθον, Β. Πανουρά, Ι. Γαβριλάκη, Ι. Γαβαλάκη, Α. Κωφάλην, Στ. Παπασταύ. ρου, Ι. Γουναρη, Α. Καραδην, Τ. Σμυρνιω. τανη, Κ. Κοσμίουπουλον, Α. Διαμαντοπού. λον, Ο. Ζαχαρήν, Ν. Δικονούρην.

άναλλαγή. Δίσις μου: Δίσα «Δακρυοποτισμένην ζώην» ρ. Γ. Βόλον.

Αντ. C. P. πανταχόθεν, δέχομαι καλλονάς και τοπεία. Δίσις μου: Δίσα «Γλυκείαν Όπτασιν» ρ. Γ. Βόλον.

Κον Τη. Η. Καλογερόπουλον, μαθητήν Γ' Γυμνασίου, Κυπαρισσίας.—«Άμπετα ή πολιτεία έπεχειρεί να διάσω εις θάνατον όλους τους μεταγενεστέρους Πλατωνιστοτελίζοντας, σας

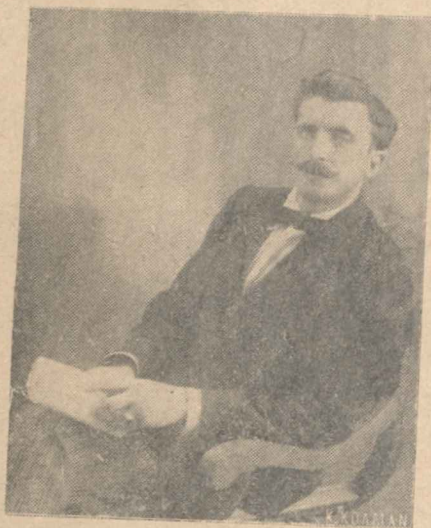

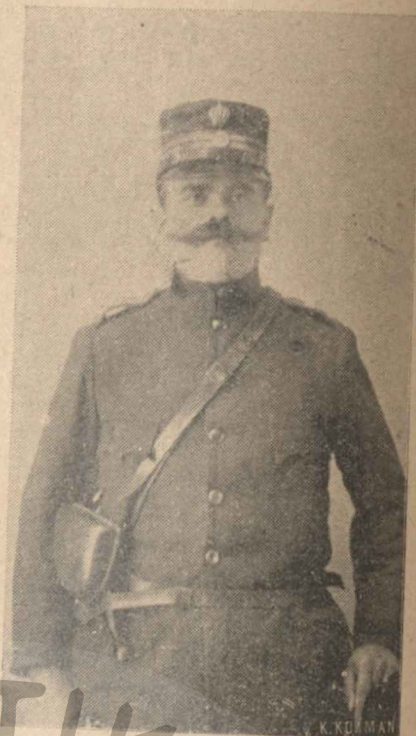
Υπαξιωματικοί του 5ου λόχου του 2ου πεζικού συντάγματος μετά την κατάληψιν της Θεσσαλονίκης.

Παν. Ν. Δαμιανός, Κρής,
τραυματισθείς εν Μπιζανίω.

Βοργ. Κόγιας, εκ Κισσού Πηλίου
πεσών εις Μουτλήνην.

Όρ. Πανταλέων, εκ Κεφαλληνίας
τραυματισθείς εν Μπιζανίω.

Ι. Μορφόπουλος, εκ Ζαγιάς
τραυματισθείς εν Καϊμακίω.

Η. Μεταφτόης, εκ Βόλου
Πολεμιστής.